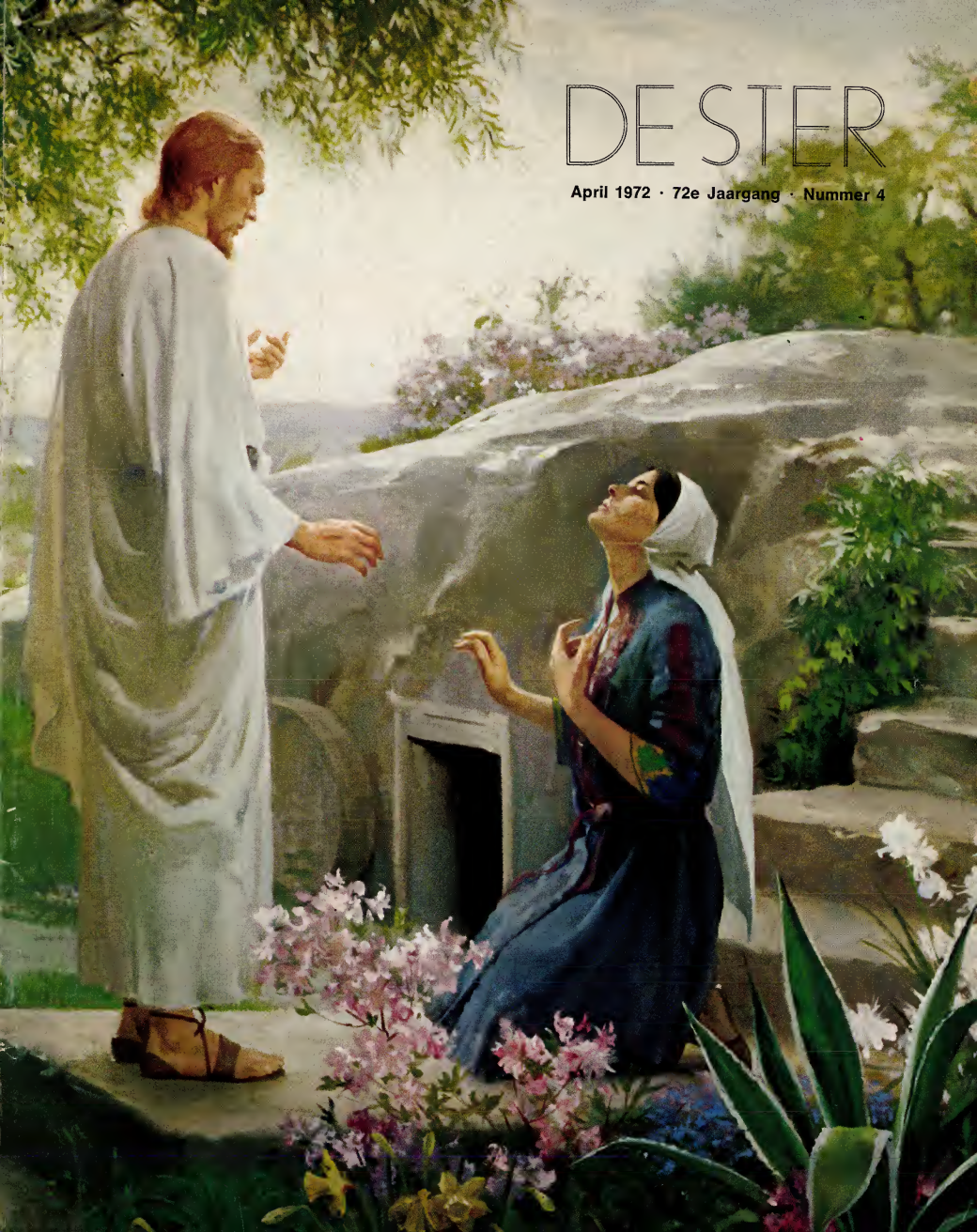

DE STER

April 1972 · 72e Jaargang · Nummer 4

EEN INSPIRERENDE BOODSCHAP

VAN MARION D. HANKS
assistent van de Raad van Twaalven

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

April 1972
72e Jaargang · Nummer 4

Eerste Presidentschap:
Joseph Fielding Smith
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner

Raad der Twaalven:
Harold B. Lee
Spencer W. Kimball

Redactie
Doyle L. Green,
Director of Magazines
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalebureau
Biltstraat 153
Utrecht

Correspondent Ring Holland:
R. A. Mensink
Jacob Catslaan 13
Capelle aan den IJssel

Correspondente Nederlandse
Zending:
I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Abonnementen
Verschijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,— per half jaar,
f 15,— per jaar

Gironummer:
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Bij alles wat er in de Kerk wordt gedaan is het de bedoeling Gods kinderen op te nemen in Zijn gemeenschap en in Zijn koninkrijk, iedereen de zegening te doen toekomen dat hij zijn herkomst en zijn erfgoed kent, dat hij zich zijn bestemming bewust is, dat hem een plan ter beschikking staat om die te bereiken, en dat hij inzicht heeft in zijn mogelijkheden voor de eeuwigheid. De bedoeling ervan is dat Gods kinderen krachten opdoen en in staat zullen zijn om de eeuwige beginselen in toepassing te brengen; dat ze leren, dienen, groeien, geven. Het gaat erom, dat zij de brandende, onontkoombare problemen van het ogenblik onder ogen leren zien, dankbaar voor hun verwantschap met God en voor het grote wonder dat ze het rijke leven bewust meemaken; dat zij God eren, Die iets belangrijks van hen vraagt en verwacht.

Het doel van dit alles is dus niet de schapen te tellen, maar ze te weiden, niet dat de gebouwen en de afdelingen en de organisaties en de statistieken steeds fraaier worden, maar dat elk kind van God zegeningen zal ontvangen.

Wij weten dat Christus levendige belangstelling koesterde voor mensen van allerlei slag, en hen allen zeer heeft liefgehad. Kleine kinderen hebben deel van Zijn gezelschap uitgemaakt, de zondaar heeft Hij opgezocht; Hij riep mannen bij de vissersboot en de schrijftafel vandaan om Hem te volgen. Hij was zich zo sterk bewust van elke persoon in Zijn omgeving, dat Hij temidden van de menigte heeft gevoeld dat een vrouw Zijn kleed aanraakte. In een schitterende gelijkenis heeft Hij de onzelfzuchtige zorgzaamheid van een verachte Samaritaan jegens een ander menselijk wezen dat in nood verkeerde tot uitdrukking gebracht. Hij bracht de negen en negentig in de kudde bijeen en is het ene dat verdwaald was gaan zoeken. Het is ons streven Hem na te volgen.

INHOUD

Opstanding en herstelling, president N. Eldon Tanner	135
Een blik in de hemel, president Spencer W. Kimball	137
Het leven is eeuwig, ouderling Ezra Taft Benson	144
De King Follett-toespraak, Joseph Smith Jr.	149
Voorrang, Wendell J. Ashton	142
Meer dan wij denken, ouderling Marion D. Hanks	155
Vragen en antwoorden	157
In Zijn huis	160
De kracht van de liefde, president Milton R. Hunter	166
Nog een kans, Joseph Tilton	170
Tolerantie jegens het kwade, M. Dallas Burnett	169
Ze zeggen	165
Beleid en werkwijzen	154

DE kleine STER

Het veren bed, Mary Pratt Parrish	49
Nephi, Mabel Jones Gabbott	55
De vriend van Mark, Mary M. Cardon	59

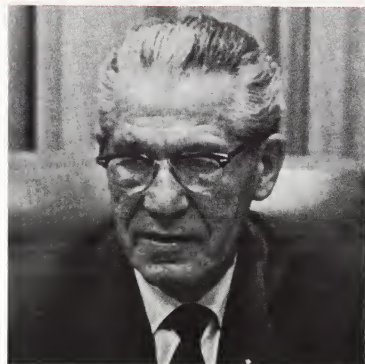
OP DE OMSLAG: De ontmoeting van de herrezen Christus met Maria Magdalena. Op de achterzijde van de omslag een foto van wat misschien het graf is waarin Jezus werd gelegd.

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.,
LIBRARY

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

PRESIDENT N. ELDON TANNER
tweede raadgever van het Eerste Presidentschap
van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen

Opstanding en herstelling

April is waarlijk een gedenkwaardige maand, waarin we twee van de belangrijkste gebeurtenissen in de geschiedenis van de mensheid herdenken: het sterven en de opstanding van onze Heer en Heiland Jezus Christus, en de herstelling van Zijn Kerk en Koninkrijk hier op aarde in deze — de laatste — dagen. De leden van de Kerk geloven bovendien dat Christus op 6 april in het jaar 1 v. Chr. werd geboren. (Zie L. & V. 20:1.)

Terwijl wij de geboorte, het sterven en de opstanding van onze Heiland overdenken, beseffen wij dat "... God de wereld (alzo heeft liefgehad), dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een legelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Joh. 3:16.) Hoewel Jezus

leed en bloedde aan het kruis toen Hij in doodsangst Zijn Vader aanriep, en hoewel de Vader het diepe leed en de smart bij het lijden van Zijn Zoon verdroeg zolang de beproeving voortduurde, was het voor Hem, en voor elke levende ziel die de adem des levens geademd heeft, toch een moment van triomf.

Ik ben er zeker van dat wij met de dichter Charles H. Gabriel zullen willen zeggen:

"'k Sta spraak' loos, dat Christus zo'n liefde mij schenken kan,
verward, dat Hij mij zo genadig bedenken kan,

't ontroert mij ten diepst', dat Hij zo voor mijn schulden leed,
dat voor mij, een zondaar, Hem 't kruis zoveel dulden deed.

Als 'k denk aan Zijn wonden voor onze strafwaardigheid, zou 'k ooit dan vergeten Zijn groot' offerwaardigheid? Neen, neen, 'k zal Hem prijzen, zolang 'k hier op aarde leef, totdat ik Hem eer in de hemelse gaarde geef."

(Heilige Lofzangen 175, vs. 1, 3.)

Ik vraag me af of wij wel vaak genoeg stilstaan bij deze gewichtige gebeurtenissen, en of wij volledig beseffen hoeveel ze voor ons betekenen. Kunnen wij ons enige voorstelling maken van een liefde die zo groot, zo veelomvattend is als die welke onze Heiland ertoe bracht voor ons allen te lijden, opdat ons de zielsangst van individuele verzoening kon worden bespaard? Wij moeten begrijpen dat Adam — in overeenstemming met het plan van de Vader, het plan van leven en zaligheid — viel, opdat de mensen mochten zijn, en omdat de zondeval voorafging aan de dood en het graf, moet er wel een verzoening zijn geweest en een middel om de mensheid van de banden des doods te bevrijden.

Dat was het doel van de kruisiging en opstanding van onze Heer. Aldus worden allen verlost uit het graf, maar Hij wil dat ons nog rijker zegeningen ten deel vallen. Verlossing van de eeuwige dood is werkelijk wonder-schoon, maar Hij heeft ons een plan geboden waardoor wij verhoging en eeuwig leven kunnen ontvangen, ofwel een leven bij God, onze eeuwige Vader.

Voor dit doel heeft Hij Zijn Kerk hersteld, en het is dezelfde Kerk als die welke Hij met Zijn apostelen stichtte, opdat allen die heiligen genoemd zouden worden, onderwijs en onderricht konden ontvangen, en zich konden bekeren, gedoopt worden en de zaligmakende verordeningen konden ontvangen door handoplegging door hen, die het gezag daartoe bezitten.

Dit wordt niet overal ter wereld begrepen. Wat zijn wij toch gelukkig dat wij lid zijn van de Kerk van Jezus Christus, waarin ons het Evangelie in zijn volheid wordt onderwezen zoals het in deze laatste dagen is

geopenbaard en hersteld. Wat zijn wij rijk gezegend met de wetenschap dat God een wezenlijke Persoon is, naar Wiens beeld wij zijn geschapen; dat wij Zijn geestkinderen zijn; dat Hij ons liefheeft en belang in ons stelt; en dat Hij ons door bemiddeling van Zijn Zoon een blauwdruk van het leven heeft gegeven, dat ons, indien wij ernaar leven, terug zal leiden tot Zijn tegenwoordigheid, waar wij eeuwige vooruitgang kunnen genieten met ons gezin en met hen die ons dierbaar zijn.

Jezus zei: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Moz. 1:39.)

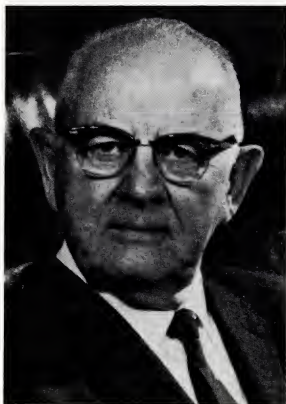
Maar het feit alleen dat wij deze dingen weten en dat wij lid zijn van Zijn Kerk zal ons niet zalig maken, noch zullen ons daardoor de beloofde zegeningen ten deel vallen. Slechts door de wil van de Vader te doen, Zijn geboden te onderhouden en te leven volgens de beginselen van Zijn Evangelie, zullen wij de zegeningen ontvangen die de getrouwen beloofd zijn.

Wij moeten de geboden leren en naleven, en steeds bedenken dat het eerste en grote gebod luidt: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfven." (Mt. 22:37, 39.) Als wij deze twee geboden naleven, moeten wij wel bereid zijn de andere geboden te aanvaarden en na te leven, waarbij wij steeds deze woorden indachtig zijn: „... zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." (Mt. 6:33.)

Het is zeer toepasselijk dat wij de organisatie van de Kerk en de opstanding in dezelfde tijd herdenken. De opstanding maakt het ons mogelijk uit het graf te verrijzen, en de Kerk, met haar zaligmakende verordeningen, stelt ons in staat naar gelang van ons geloof en onze getrouwheid, verhoging en het eeuwige leven deelachtig te worden.

Een blik in de hemel

PRESIDENT SPENCER W. KIMBALL
waarnemend president van de Raad
der Twaalven

Geliefde broeders, zusters en vrienden, er is al veel gezegd over de grote misdaden die de vensters van de hemel verduisteren. We huiveren voor Immorele zaken die ons angst aanjagen. We raken bijna in paniek over het veelvuldig om ons heen voorkomen van echtscheidingen, uitelkaar gerukte gezinnen en jeugdige delinquenten. Maar misschien moeten we er van tijd tot tijd bij stilstaan dat al deze mensen geen misdadigers zijn, dat ze niet allemaal slecht zijn en dat ze niet allemaal opstandig zijn.

Meer dan eens heb ik verteld over iets dat ik meemaakte toen mijn portret werd geschilderd.

In de tempel is op de vierde verdieping de kamer van de Raad der Twaalven, waar de grote stoelen in een halve cirkel staan. Daar worden belangrijke vergaderingen van dit lichaam gehouden. Aan de muren van die kamer hangen de portretten van de Broeders. Toen ik deel ging uitmaken van de Raad bekeek ik ze met bewondering en genegenheid, want deze mannen, met wie ik verbonden was, waren waarlijk groot.

Enige tijd later gaf het Eerste Presidentschap van de Kerk machtiging om mijn portret bij de andere te hangen. Lee Greene Richards werd uitgekozen om het te schilderen, en we gingen meteen van start. Ik zat op een stoel op een podium in zijn atelier, en ik deed mijn uiterste best om er knap uit te zien, net zoals enkele van de andere broeders. Met verf, kwasten en palet in gereedheid, sloeg de schilder mijn gezicht steeds nauwlettend gade om daarna enkele streken

op het linnen te zetten. Ik ging vele malen terug naar het atelier. Na weken werd het portret eerst aan het Eerste Presidentschap en daarna aan mijn vrouw en mijn dochter getoond. Het werd afgekeurd en ik moest me eraan onderwerpen dat er een nieuw portret werd gemaakt.

De schilder ging uit van een andere hoek, er werden vele, vele uren aan besteed, en ten slotte naderde het portret zijn voltooiing. Dat was op een drukke dag, zoals de meeste dagen. Ik neem aan dat ik zat te dagdromen en ver van deze wereld vandaan was. Klaarblijkelijk viel het hem moeilijk mijn „staren in het oneindige“ op het doek over te brengen. Ik zag de schilder zijn palet en penseel neerleggen, zijn armen over elkaar slaan en me recht aankijken, en met een schok ontwaakte ik uit mijn dagdroom toen hij me bruik s vroeg: „Broeder Kimball, bent u wel eens in de hemel geweest?“

Mijn antwoord scheen voor hem een even grote schok te zijn, want ik zei zonder aarzelen: „Jazeker, broeder Richards. Vlak voordat ik naar uw atelier ging heb ik een blik in de hemel geworpen.“ Ik zag dat hij er eens rustig voor ging staan om me aandachtig aan te kijken, en in zijn ogen leefde iets van verwondering. Ik vervolgde: „Ja. Nog maar een uur geleden was ik aan de overkant in de heilige tempel. De verzegelingskamer was door zijn dikke, witgeschilderde muren afgesloten van de rumoerige buitenwereld; de gordijnen waren licht en warm; het meubilair netjes en waardig; de tegenover elkaar hangende spiegels leken

mijn beeltenis in een oneindige reeks de eeuwigheid in te dragen; en het prachtige gebrandschilderde raam voor mij gaf zo'n vredige gloed. Alle mensen in die kamer waren in het wit. Hier leefde vrede en harmonie en gespannen verwachting. Een goedverzorgde jongeman en een gracieus geklede jonge vrouw knielden voor het altaar neer. Met gezag sprak ik de hemelse ceremonie uit waardoor zij voor eeuwig op de aarde en in de hemelse werelden gehuwd en aan elkaar verzegeld zouden zijn. Daar waren de reinen van hart. Daar was de hemel.

„Toen het eeuwige huwelijk op plechtige wijze was gesloten, werden er op gedempte toon gelukwensen uitgesproken, en een gelukkige, van blijdschap stralende vader gaf mij een hand en zei: „Broeder Kimball, mijn vrouw en ik zijn heel gewone mensen en we hebben nooit veel succes gehad, maar we zijn onvoorstelbaar trots op ons gezin.“ Hij vervolgde: „Dit is de laatste van onze acht kinderen die in dit heilighdom komt om een tempelhuwelijk te sluiten. Ze zijn hier allemaal, met hun

echtgenoten, om getuige te zijn van het huwelijk van haar, de jongste. Dit is de gelukkigste dag van ons leven, nu al onze acht kinderen op de juiste wijze getrouwd zijn. In hun kerkelijke dienst zijn zij de Heer trouw, en de oudste kinderen brengen zelf al gezinnen groot in gerechtigheid.“

Ik keek naar zijn eeltige handen, zijn verveerde gezicht, en dacht bij mezelf: „Dat is nu echt een zoon Gods die aan zijn bestemming beantwoordt.“

„Succes?“ zei ik, terwijl ik zijn hand greep. „Dit is het grootste succesverhaal dat ik ooit heb gehoord. U had miljoenen kunnen vergaren in aandelen en obligaties, op bankrekeningen, aan land en bedrijven, en toch nog volkomen mislukt zijn in het leven. U beantwoordt aan het doel waarvoor u naar deze wereld werd gestuurd, door zelf in gerechtigheid te leven, door dit geweldige nageslacht voort te brengen en groot te brengen en door hen door geloof en werken te onderwijzen. Daarom, lieve mensen, heeft u uitermate veel succes. God zegene u.“

Mijn verhaal was uit. Ik keek op naar

de portretschilder. Onbeweeglijk stond hij diep in gedachten verzonken, dus ik vervolgde: „Ja broeder, ik heb vele malen een blik in de hemel geworpen.“

„Op een keer waren we ver hier vandaan aanwezig op een ringconferentie. Die zaterdag kwamen we tussen de middag aan bij het eenvoudige huis van de ringpresident. We klopten op de deur en een lieve moeder met een kind op de arm deed open. Het was de soort moeder die niet afwist van het bestaan van dienstmeisjes en huisknechten. Ze was geen schildersmodel, ook geen vrouw die volop meedoet aan het society-leven. Haar haar was netjes gekapt; haar kleren waren ingetogen en smaakvol gekozen; op haar gezicht straalde een glimlach en hoewel ze er jong uitzag, gaf ze blijk van de zeldzame combinatie van volwassenheid door levenservaring en de vreugden van een zinvol leven.“

„Het huis was klein. De huiskamer waarin we werden binnengelaten was vol, en in het midden stond een lange tafel met veel stoelen eromheen. We knapten ons op in de kleine slaapkamer die wij mochten gebruiken, en die was vrijgekomen doordat enkele kinderen bij burens waren „uitbesteed“, en gingen weer terug naar de woonkamer. Zij was druk bezig geweest in de keuken. Haar echtgenoot, de ringpresident, kwam al gauw thuis van zijn dagelijks werk en stelde ons trots voor aan alle kinderen toen die terug kwamen van het opknappen van karweitjes en het spel.“

„Als bij toverslag kwam het avondeten op tafel, want ten slotte maken vele handen licht werk, en die vele handen waren handig en ervaren. Elk kind bewees dat het geleerd had wat verantwoordelijkheid was. Allemaal hadden ze een bepaalde taak. Een kind had het kleed op tafel gelegd, een ander legde de messen en vorken en lepels neer en een derde dekte ze af

met een omgekeerd bord. (Het waren goedkope borden.) Toen kwamen er grote kannen romige melk, hoge stapels zelfgebakken brood, bij elk bord een schaalje fruit uit de provisiekast en een bordje kaas.

„Een kind zette de stoelen met de leuning naar de tafel toe en ordelijk knielden we neer bij de stoelen, met ons gezicht naar de tafel. Een jonge zoon kreeg het verzoek voor te gaan in het gezinsgebed. Hij had het niet voorbereid en hij smeekte de Heer het gezin, het schoolwerk van de kinderen, de zendelingen en de bisschop te zegenen. Hij bad voor ons, degenen die waren gekomen om te confereren, dat wij „goed zouden preken“, voor zijn vader bij het uitvoeren van zijn kerkelijke plichten, voor alle kinderen dat zij „gehoorzaam zouden zijn en lief voor elkaar“, en voor de kleine, koude, bibberende lammetjes die in deze winternacht in de schuren op de heuvel geboren zouden worden.

„Een heel klein kind vroeg de zegen over de maaltijd, en dertien borden werden omgekeerd en dertien schaaljes gevuld, en de maaltijd begon. Zij maakten geen verontschuldigheden voor de maaltijd, het huis, de kinderen of de algemene toestand. Het gesprek was opbouwend en prettig. De kinderen gedroegen zich goed. De ouders zagen iedere situatie evenwichtig en met rustige waardigheid onder ogen.

„In deze tijd van kleine of kinderloze gezinnen, van gezinnen met vaak maar één of twee egoïstische en vaak verwende kinderen, van luxe huizen met bedienden, kapotte gezinnen waar het leven zich buitenshuis afspeelt, was het een geweldige verademing aan tafel te zitten met een groot gezin dat onderlinge afhankelijkheid en liefde en harmonie uitstraalde, en waar kinderen in onzelfzuchtigheid opgroeien. We voelden ons zo tevreden en op ons gemak door deze lieflijke eenvoud en heilzaamheid, dat we geen moment

dachten aan de stoelen die niet bij elkaar pasten, het versleten vloerkleed, de goedkope gordijnen, het feit dat het huis klein was of het aantal zielen dat de beschikbare kamers moest gebruiken."

Ik zweeg even. „Ja, broeder Richards, ik heb die dag en vele andere dagen en op vele plaatsen een blik in de hemel geworpen.“ Hij scheen geen belangstelling meer te hebben voor zijn schilderwerk. Hij stond te luisteren en wilde blijkbaar graag nog meer horen, zodat ik mij welhaast gedwongen voelde hem te vertellen over nog een gelegenheid waarbij ik bij wijze van spreken in de hemel was

„Deze keer gebeurde het in het reservaat, waar de Indianen wonen. Terwijl de meeste vrouwen onder de Navajo's vruchtbaar schijnen te zijn, was deze vriendelijke Lamanietische vrouw in haar huwelijk van verscheidene jaren nog niet gezegend met eigen kinderen. Haar man had een goede baan. Deze mensen, die sinds kort lid waren van de Kerk, waren hun boodschappen voor het weekend aan het doen. Toen wij een blik wierpen op de levensmiddelen in de grote, volle mand, zagen

we dat er alleen gezond voedsel bij was — geen bier, geen koffie, geen sigaretten. „U vindt Postum (een soort Caro) lekker, nietwaar?“ vroegen we hun, en hun antwoord ontroerde ons:

„Ja, ons hele leven lang hebben we koffie en bier gedronken, maar sinds de mormoonse zendelingen ons vertelden over het Woord van Wijsheid, drinken we Postum; we weten ook dat het beter is voor de kinderen en ze vinden het lekker.“

„Kinderen?“ vroegen we. „We dachten dat u geen kinderen had?“ Daarop vertelden zij ons dat zij in hun hogan achttien Navajo-wezen van allerlei leeftijden hadden ondergebracht. Hun woning was groot, maar hun hart was nog groter. Onzelfzuchtigheid — de zoete melk van medemenselijkheid! Ongeveinsde liefde! Deze grote Indianen konden velen van hun tijdgenoten, die een egoïstisch en zelfvoldaan leven leiden, beschamen.“

Ik zei tegen de schilder: „De hemel kan in een hogan of in een tent zijn, broeder Richards, want de hemel maken wij zelf.“ Ik was zover dat ik me weer op het schilderij kon concen-

treren, maar hij kennelijk niet. Hij stond aandachtig te luisteren.

„Deze keer was ik in Hawaï in de prachtige tempel te Laie. Het was een groep zendelingen. De geest was er aanwezig; de bekeerders stonden te popelen om te getulgen van het Evangelie van de Heer. Tenslotte ging de kleine, Japanse zendeling naar voren. Bij de kansel knielde ze met haar kousevoeten eerbiedig neer, en ze stortte haar hart, dat overstroomde van dankbaarheid voor het Evangelie en de mogelijkheden ervan, uit voor de hemel.

„Dat was de hemel, broeder, daar in dat kamertje, op die gewijde plaats, in dat paradijs in de Stille Oceaan, met die lieve, toegewijde jonge christenstrijders.”

Ik vervolgde: „De hemel was ook in mijn eigen huis, broeder Richards, als we gezinsavond hielden. Door de jaren heen was de kamer vol kinderen van ons, en ieder van hen wachtte gretig op zijn beurt om een lied te zingen,

een spel te leiden, een Artikel des Geloofs op te zeggen of een verhaal te vertellen, of ze luisterden naar geloof-stimulerende verhalen en leringen uit het Evangelie, die hun liefhebbende ouders hun vertelden.

„Een andere keer trof ik in Europa de hemel aan:

„Daar was er een bekeerde jonge Duitser met een groot geloof, ouderling Vogel. Zijn ouders wilden hem niet steunen bij het vervullen van zijn zending. Een vriendelijk Amerikaans lid hielp hem de kosten van de zending te dekken door elke maand een cheque te sturen. Hij vond het werk fijn, en anderhalf jaar lang ging alles goed. Op een dag kreeg hij echter een brief van de vrouw van zijn weldoener, waarin zij hem mededeelde dat haar man bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen en dat het onmogelijk was nog langer geld te sturen.

„Ouderling Vogel liet niet merken dat hij teleurgesteld was en bad vurig om een oplossing. Toen hij op een dag

met zijn Amerikaanse collega, ouderling Smith, langs een ziekenhuis liep, had hij opeens de oplossing voor zijn probleem. De volgende dag verontschuldigde hij zich en bleef een poosje weg. Toen hij weer terug was zei hij weinig, maar ging vroeg naar bed. Zijn collega vroeg hem naar de reden en hij antwoordde dat hij erg moe was.

Enkele dagen later merkte ouderling Smith dat de Duitse broeder een verbandje om zijn arm had, maar zijn vraag ernaar werd nauwelijks beantwoord.

„Na verloop van tijd begon ouderling Smith zich af te vragen wat die verbandjes, die van tijd tot tijd steeds weer verschenen, toch te betekenen hadden, tot ouderling Vogel het op een goede dag niet langer geheim kon houden en vertelde: Zie je, mijn vriend in Amerika is dood en hij kan me niet meer steunen in mijn zendingswerk.

Mijn ouders willen me nog steeds niet helpen, en daarom ga ik naar de bloedtransfusiedienst¹ van het ziekenhuis om mijn zending te kunnen voltooien.’ Hij verkocht zijn kostbare bloed om zielen te redden! Is dat nu niet precies wat onze Meester deed tot Hij in het allergrootste offer Zijn bloed tot de laatste druppel gaf?

„Gelooft u in de hemel, broeder schilder?” vroeg ik. „Ja, dat is het. Het begrip hemel duidt een plaats aan, maar ook een toestand die bestaat in huis en gezin. Het is medegevoel en vriendelijkheid. Het is onderlinge afhankelijkheid en onzelfzuchtige werkzaamheid. Het is een rustige, wijze leefwijze; persoonlijke opoffering, echte gastvrijheid, gezonde bezorgdheid om anderen. Het is het naleven van Gods geboden zonder uiterlijk vertoon of gehuchel. Het is onzelfzuchtigheid. Het is alles wat ons aangaat. Wij hoeven alleen maar in staat te zijn het te herkennen op het moment dat wij het aantreffen, en ervan te genieten.

Ja, mijn broeder, ik heb menigmaal een blik in de hemel geworpen."

Ik ging rechtop in mijn stoel zitten en poseerde weer. De schilder nam zijn palet, zijn penselen en de verf weer op, bracht enkele veranderingen aan in het portret, zuchtte tevreden en zei: „Het is klaar."

Na enige tijd werd het bij de portretten van de Broederen in de kamer van de Raad der Twaalfen opgehangen, op de vierde verdieping van de tempel in Salt Lake City, en daar hangt het nu nog.

Het Evangelie van Jezus Christus leert de mensen rechtvaardig te leven, het gezin optimaal te laten functioneren en het thuis ongeschonden te laten zijn. Het brengt het karakter van Zijn aanhangers tot feilloosheid. Het is de ware weg. Als het op de geëigende wijze wordt nageleefd, veredelt het de mens tot Goddelijkheid.

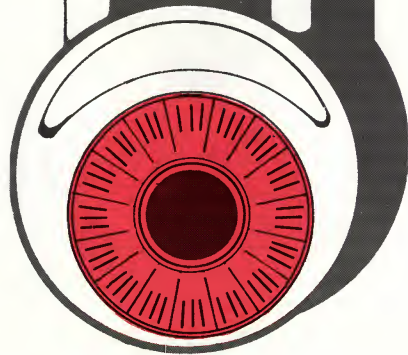
Moge het ware Evangelie van de Meester tot in het leven van ons allen reiken. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

¹ In Amerika en enkele andere landen ontvangt men een vergoeding voor het afgestane bloed.

Voorrang

DOOR WENDELL J. ASHTON

Gisteren zat ik, na een moeilijke tenniswedstrijd, een herendubbel, op de houten bank voor mijn stalen kleerkast en draaide aan de schijf van het slot. Het is zo'n soort slot als onze zoon voor zijn fiets gebruikt, met een metalen staaf, ongeveer een kwart duim dik, in de vorm van een haarspeld vanaf het ronde gedeelte met de schijf. Met klamme vingers van het transpireren begon ik te draaien. De schijf draaide langzaam terug naar 6, dan naar 38 en tenslotte 28.

Het slot ging niet open.

Ik probeerde het nog eens.

Het slot bleef dicht.

Weer draaiden mijn ongeduldige vingers.

Het slot bleef stevig dicht — zo dicht als de opeengeklemde kaken van een buldog.

Dat was nog nooit eerder met dit slot gebeurd. Ik had een bad nodig, voor ik weer naar kantoor kon gaan voor een afspraak.

Voordat ik de schijf weer draaide, wachtte ik even om erover na te denken wat ik verkeerd gedaan kon hebben. Terwijl ik zo peinsde, kwam de gedachte bij me op: Je draaide de drie nummers in de verkeerde volgorde, je draaide eerst 6, dan 38 en tenslotte 28. De volgorde is 38, 28, 6.

Ik probeerde het weer. Het slot ging vlot open, zoals het altijd had gedaan.

De moeilijkheid was, dat door de opwinding van een van mijn zeldzame overwinningen bij het tennissen en de haast om naar kantoor terug te gaan, ik het verkeerde cijfer van de combinatie voorrang had gegeven. Ik had de zes het eerst gedraaid in plaats van het laatst.

Door de overwinningen en de beproevingen van het leven, door het gejaag van alledag, gebeurt het zo vaak dat wij vergeten welke dingen voorrang verdienen. Soms laat ik bezigheden voorgaan die het laatst gedaan hadden kunnen worden, zoals bij de 6 van de draaischijf.

Jezus gaf ons een grote les over voorrang. Herinnert u zich nog een van Zijn bezoeken aan Bethanië, die kleine vlek op de helling van de Olijfberg, ongeveer twee mijlen van Jeruzalem? In Bethanië stond het huis van twee zusters, Martha en Maria, goede vriendinnen van Jezus. Nadat Jezus hun huis was binnengegaan, zat Maria aan Zijn voeten en luisterde naar Zijn woorden, maar Martha maakte zich druk over de verzorging van hun gast. Martha „was zeer bezig met veel dienens”. Zij maakte zich bezorgd en ging naar Jezus, zeggende: „Heere, trekt Gij U dat niet aan, dat mijn zuster mij alleen laat dienen? Zeg dan haar, dat zij mij help.”

Teder antwoordde de Meester: „Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen.

„Maar een ding is nodig; doch Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet zal weggenomen worden.” (Lukas 10:40-42)

Martha bekommerde zich om veel dingen; zij had uit het oog verloren welke dingen voorrang verdienden. De verzorging van het huis had voorrang gekregen op datgene wat het allerbelangrijkste was: het bezoek van de gast zelf.

Ik herinner me nog een huis waar twee van ons op een avond op bezoek waren. De meubelen in de huiskamer waren bedekt met witte lakens en daarom werden wij naar een andere kamer geleid. Wij verlieten het huis met het gevoel dat de vrouw des huizes het belangrijker vond om haar bankstel vlekkeloos schoon te houden dan haar gasten het gevoel te geven dat zij van harte welkom waren. Deze week waren wij bij onze burens op bezoek, even nadat hun zoon op de avondmaalsvergadering had gesproken. Hij stond op het punt om op zending te gaan in Brazilië. Hij had een oprechte aandoenlijke en echt volwassen toespraak gehouden waarin hij zijn ouders alle lof toezwaaide. Wij hebben deze jongeman van kleine peuter af zien opgroeien. Hij is een voortreffelijke jongen, en behalve een goed atleet ook een briljante leerling op school. Bij hem thuis babbelde ik met zijn grootmoeder van moeders kant. Wij spraken over de ouders van de jongeman.

„Wat een prachtvader is mijn schoonzoon voor hem geweest“, zei ze. „Ik herinner me nog de tijd dat hij en mijn dochter dit huis bouwden. Veel van het werk deden zij zelf. Ik denk nog aan die ene keer dat de vader op een ladder stond te schilderen. Wanneer een van zijn twee zonen hem riep omdat hij een probleem had, legde de vader zijn kwast neer en klom de ladder af. Dan luisterde hij naar het probleem van de jongen en gaf vaderlijke hulp. Ik wist hoe graag hij het huis wilde afmaken. Maar zijn haast om het huis af te maken was voor hem niet belangrijker dan zijn belangstelling voor degenen voor wie het huis werd gebouwd — zijn vrouw en zijn twee zonen.“

Met zijn gezin had die vader blijkbaar datgene wat voorrang verdiende, voorrang gegeven.

Iedere man die gezond van lijf en leden is, behoort zijn gezin van het nodige te voorzien. Sommige mannen echter, geven deze voorziening de voorrang boven degenen voor wie zij zorgen. Sommigen laten door hun ijver voor hun functies in de Kerk kostbare momenten met hun vrouw en kinderen thuis verloren gaan.

Jaren geleden zei een goede zuster tegen mij over haar echtgenoot, een gerespecteerd kerkleider in onze buurt: „Hij is zo druk bezig met zijn werk voor de Kerk, dat ik hoop dat hij niet vergeet een christen te zijn.“

Het maakt iedere man en vrouw gelukkiger wanneer hij zijn best doet voor de Kerk, zijn werk, de gemeenschap en zijn hobbies. Maar nog gelukkiger is hij die de les van Jezus aan Martha onthoudt, en de dingen die voorrang verdienen, voorrang verleent.

HIJ DROECH ONSE SMERTEN

T'en zijn de joden niet,
Heer Jesu, die u cruysten,
Noch die verradelyck u
togen voort gericht,
Noch die versmadelyk u
spogen int gesicht,
Noch die u knevelden,
en stieten u vol puysten,
T'en sijn de crijchs-luy niet
die met haar felle vuysten
Den rietstock hebben
of de hamer opgelicht,
Of het vervloecte hout
op Golgotha gesticht,
Of over uwen rock tsaem
dobbelden en tuyschten:

Ick bent, ô Heer,
ick bent die u dit heb gedaen,
Ick ben den swaren boom
die u had overlaen,
Ick ben de taeye streng
daermee ghy ginct gebonden,
De nagel, en de speer,
de geessel die u sloech,
De bloet-bedrophen croon
die uwen schedel droech:
Want dit is al geschiet,
eylaes! om mijne sonden.

Jacob Revius

Het leven is eeuwig

OUDERLING EZRA TAFT BENSON van de Raad der Twaalven

Mijn broeders en zusters — overal ter wereld, of wij u nu zien of niet: zó richt ik mij tot u op deze plechtige en toch vreugdevolle dag, want ik ben ervan overtuigd dat wij allen, gesteund door de Heilige Schriften, werkelijk broeders en zusters zijn, naar de geest kinderen van dezelfde hemelse Vader. Wij zijn eeuwige wezens. Voor dit sterfelijk bestaan leefden wij als intelligenties. Wij zijn nu een levend deel van de eeuwigheid. Onze geboorte als sterveling was niet het begin; de dood, die ieder van ons wacht, is niet het einde.

„Geboort” is slechts vergeten en een slapen;

De ziel, verrijzend met ons, des levens ster,

Werd elders in 't verleên geschapen, Afkomstig van heel ver.

Niet geheel als onbekenden,

Evenmin gans zonder iets —

Wij komen uit die heerlijkheid, zo schoon,

Van God en Vaders woon.

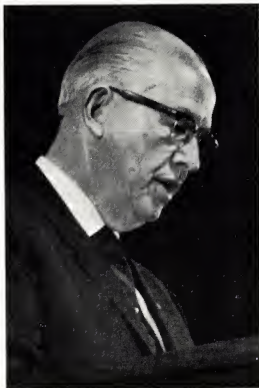
(Naar het Engels van William Wordsworth, Engels dichter (1770—1850), uit: *Ode on Intimations of Immortality*; vert. *Een Wonderbaar Werk en een Wonder*, blz. 228.)

Als eeuwige wezens hebben wij allen een vonk van goddelijkheid in ons. En ik, als iemand die veel in deze wereld heeft gereisd, aan weerszijden van het ijzeren gordijn, ben ervan overtuigd dat de kinderen van onze Vader in wezen goed zijn. Zij willen in vrede leven, zij willen goede naasten zijn, zij houden van hun gezin en gezinsleven, zij willen hun levens-

standaard verbeteren, zij willen doen wat goed is, zij zijn in wezen goed. En ik weet dat God hen liefheeft.

En als Zijn nederige dienstknecht koester ik in mijn hart liefde voor de kinderen van onze Vader. Ik heb hen in zogenaamde hoge en lage kringen ontmoet. Ik heb in hun huizen op hun akkers, op hun kleine boerderijen, in hun winkels, op de verkeerswegen op de aarde en in de lucht met hen gesproken. Ik had het voorrecht tijdens

Gehoorzaamheid aan het plan des Heren is de eerste les voor eeuwige verhoging

grote en kleine bijeenkomsten met hen te vergaderen, met hen te aanbidden in hun kerken, ook in een overvol kapelletje van de Baptisten-gemeente in Moskou.

Nogmaals zeg ik dat de kinderen van onze Vader, mijn broeders en zusters, in wezen goed zijn. Ik weet dat de Heer hen liefheeft. En als Zijn nederige dienstknecht koester ik in mijn hart liefde voor hen. Moge God u zegenen, waar u ook bent, en moge Hij u nabij zijn, zoals Hij u door Zijn Geest nabij kan en zal zijn.

Ja, op onze reis door deze woelige, zondige wereld vol verlokkingen en problemen, worden wij nederig gemaakt door het vooruitzicht van de dood, de onzekerheid van het leven, en de macht en de liefde van God. Verdriet maken wij allemaal mee als iemand die ons dierbaar is ons ontvalt. Maar ook is er dankbaarheid. Dankbaarheid voor onze zekerheid dat het leven eeuwig is. Dankbaarheid voor het grote Evangelieplan dat ons allen om niet gegeven wordt. Dankbaarheid voor het leven, de leringen en het offer van de Heer Jezus Christus, Wiens verrijzenis wij in de dagen die nu voor ons liggen herdenken.

Gode zij dank voor het leven en de bediening van de Meester, Jezus de Christus, Die de banden van de dood verbrak, Die het Licht en het Leven der wereld is, Die het voorbeeld gaf, Die de leidraden voor ons allen vaststelde, en Die verklaarde:

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid..." (Joh. 8:12.)

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven?" vroeg de profeet Job eeuwen geleden. Een goede vriend van mij, de Amerikaanse senator Everett Dirksen (1896—1969) antwoordde op indrukwekkende wijze kort voor zijn dood op deze vraag van Job: „Welke sterveling, die op de drempel van het oneindige stond, heeft niet gepeinsd over hetgeen er achter de sluier ligt die het zichtbare van het onzichtbare scheidt?

„Welke sterveling, die reageert op het mystieke, instinctieve weten dat de ontbinding van het aardse op handen is, heeft zich niet afgevraagd wat hem na het graf wacht?

„Welke sterveling, op wie die vreemde en serene berusting is neergedaald dat de levensreis zijn einde nadert, heeft niet aan die eeuwige bestemming en wat daar zou kunnen zijn, gedacht?

„Eeuwen geleden zat de mens Job, die zo lange tijd was gezegend met alle materiële zegeningen, doch nu moest constateren dat hij zwaar werd getroffen door alles wat een mens maar kan overkomen, bij zijn vrienden en hij sprak de tijdeloze, nooit verouderende vraag: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?" In de Paastijd, wanneer de gehele christenheid de Opstanding viert en op zoek is naar het antwoord op vele vragen, staat de vraag die Job opwierp op de voorgrond: „Als een man gestorven is, zal hij weder leven?"

„Als dit heelal en deze wereld volgens een ontwerp functioneren, moet er een Ontwerper zijn. Wie kan de onverklaarbare geheimenissen van het heelal aanschouwen zonder te geloven dat er voor de gehele mensheid een ontwerp bestaat en tevens een Ontwerper? ...

„Als een man gestorven is, zal hij weder leven?" Dat zal hij zeker, zo zeker als de dag volgt op de nacht, zo zeker als de sterren hun baan volgen, zo zeker als de kam van elke golf gevolgd wordt door een golfdal." (*U.S. News & World Report*, 8 november 1965, blz. 124.)

Ja, het leven is eeuwig. Na het leven op aarde blijven wij steeds voortleven, ondanks het feit dat wij vaak die fundamentele waarheid uit het oog verliezen.

Wij hechten ons vaak in te grote mate aan de nietige, vergankelijke aardse objecten. Stoffelijke, aardse schatten zijn er als het ware enkel en alleen om ons van kost en inwonning te voorzien, zolang we hier op school zijn. Het is aan ons om goud, zilver, huizen, voorraden, landerijen, vee en nog meer aardse bezittingen de juiste plaats toe te kennen.

Ja, dit is slechts een plaats die van tijdelijke duur is. We zijn hier ook om onze eerste les voor onze verhoging te leren — gehoorzaamheid aan het evangelieplan van de Heer.

Ja, de verwachting van de dood is steeds aanwezig, maar in werkelijkheid is er geen dood — geen definitief afscheid. De opstanding is werkelijkheid. In de Schriften staat een overvloed aan bewijzen. Bijna onmiddellijk na de glorieuze opstanding van de Heer schreef Matteüs:

„En de graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt;

„En uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijn opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen." (Mt. 27:52-53.)

De apostel Johannes zag op het eiland Patmos „de doden, klein en groot, staande voor God." (Openb. 20:12.) En zo kunnen wij nog veel meer teksten aanhalen uit de Heilige Schriften, zowel de oude als de nieuwe.

De geestenwereld is niet ver weg. Soms wordt de sluier tussen dit leven en het leven hierna uiterst dun. Onze geliefden die zijn overleden, zijn niet ver bij ons vandaan. Een groot geestelijk leider stelde de vraag: „Maar is er een geestenwereld?" En toen antwoordde hij op zijn eigen vraag: „Die is hier." „Gaan (geesten) buiten de grenzen van deze georganiseerde aarde? Nee, dat doen zij niet. Zij worden op deze aarde voortgebracht met het doel om die tot in alle eeuwigheid te blijven bewonen." ... wanneer de geesten hun lichaam verlaten zijn ze in de tegenwoordigheid van onze God en Vader; zij worden dan erop voorbereid om geestelijke dingen te zien, te horen en te begrijpen ... Als het de Heer zou behagen, en het zou Zijn wil zijn dat het gebeurde, zou u de geesten die uit deze wereld vertrokken zijn net zo duidelijk zien als u met uw natuurlijke ogen lichamen ziet ..." (Brigham Young; *Journal of Discourses*, deel 3, blz. 367-369.)

Ja, het leven is eeuwig, dus: „Hoe donker de lucht van vandaag ook mag lijken,

de lucht van morgen zal blauwer zijn; als alle wolken zijn gaan wijken, zal Gods voorzienigheid zichtbaar zijn." (Naar het Engels van een onbekende dichter.)

Hoe is de dood? Dr. Peter Marshall, predikant van de senaat van de Verenigde Staten, deed zijn verhaal over dit eenvoudige voorval:

Ergens in een gezin leed een jongetje, de enige zoon, aan een ongeneeslijke ziekte. Maand in maand uid had zijn moeder hem teder verzorgd, maar naarmate de weken verstreken zonder dat er verbetering kwam in zijn toestand, begon het knaapje geleidelijk aan de betekenissen van de dood te begrijpen, en besefte ook hij dat hij spoedig zou sterven. Op een dag had zijn moeder hem het verhaal van

Koning Arthur en de Ridders van de Tafelronde voorgelezen, en toen zij het boek dicht deed lag de jongen een ogenblik stil, en stelde toen de vraag die hem had beziggehouden: „Moeder, hoe is het om te sterven? Moeder, doet het pijn?” De tranen sprongen zijn moeder in de ogen. Ze schoot overeind en vluchtte naar de keuken, net doend of ze iets ging halen. Onderweg deed ze een stil gebed dat de Heer haar zou zeggen wat ze hem moest vertellen, en de Heer zei het. Onmiddellijk wist ze hoe ze het hem moest uitleggen. Toen ze uit de keuken terugkwam zei ze: „Kenneth, weet je nog wel dat je, toen je nog een kleine jongen was, zo ingespannen speelde dat je te moe was om je uit te kleden en dat je dan in het bed van je moeder tuimelde en in slaap viel? ’s Morgens werd je dan wakker en tot je grote verbazing merkte je dat je in je eigen bed lag. ’s Avonds laat nam je vader je dan in zijn grote, sterke armen om je naar je eigen slaapkamer te brengen.

Kenneth, zoiets is de dood ook; op een morgen worden we gewoon wakker en dan merken we dat we in de kamer zijn waar we thuis horen, omdat de Heer Jezus van ons houdt.” Het stralende gezicht waarmee de jongen naar haar opkeek, zei haar dat er geen angst meer zou zijn, slechts liefde en vertrouwen in zijn hart, terwijl hij op weg was naar zijn Vader in de hemel. Hij stelde verder geen vragen meer, en verscheidene weken later sliep hij in, net zoals zij hem had verteld. Dat is de dood. (Zie: Catherine Marshall: *A Man Called Peter* [New York: McGraw-Hill, 1951], blz. 272-273.) Ja, het leven is eeuwig. De dood is niet het einde. Het is zeer terecht dat wij onze gedachten in deze Paastijd richten op die zo heerlijke gebeurtenis, de verrijzenis van de Heer Jezus Christus.

Zoals ik reeds vele malen dankbaar heb getuigd —

Ik weet dat Jezus de Christus is — de Heiland en Verlosser der wereld — Gods eigen Zoon. Hij werd geboren als het Kindeke van Bethlehem. Hij leefde en werkte onder de mensen. Hij werd op de Calvarieberg gekruisigd. Ten derde dage is Hij wederom opgestaan.

De bedroefde vrouwen bij het graf, die naar Hem vroegen, hoorden de engel verkondigen: "... Wat zoekt gij den Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan..." (Luk. 24:5-6.) Niets in de geschiedenis evenaart deze dramatische bekendmaking. "Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan."

Geen enkele andere invloed is voor de aarde zo ingrijpend geweest als het leven van Jezus Christus. Wij kunnen ons een leven zonder Hem niet voorstellen. Zonder Hem zouden wij verdwalen in een waanzinnig aantal godsdiensten en vormen van aanbidding, zouden wij geboren worden in angst en duisternis in een wereld waar zinnelijkheid en materialisme hoogtij vieren. Wij hebben het doel, dat Hij ons heeft gesteld, nog lang niet bereikt, maar wij mogen het nooit uit het oog verliezen; ook mogen wij niet vergeten dat onze lange tocht opwaarts naar het licht, naar volmaaktheid toe, slechts mogelijk is gemaakt door Zijn leringen, Zijn leven, Zijn dood en Zijn opstanding.

Moge God de dag bespoedigen dat de mensen overal Zijn leringen, Zijn voorbeeld en Zijn goddelijkheid zullen aannemen; ja, dat zij Zijn heerlijke opstanding, die voor ons allen de banden van de dood verbrak, zullen accepteren als werkelijkheid.

Ja, we moeten keer op keer weer leren door het Evangelie der liefde, zoals de Meester het leerde, te aanvaarden en na te leven, en alleen door Zijn wil te

doen kunnen wij de banden van onwetendheid en twijfel die ons binden, verbreken. Wij moeten deze eenvoudige, glorierijke waarheid leren, opdat wij nu en in de eeuwigheid de zoete vreugden van de geest kunnen smaken. Ja, onze zegeningen worden vermenigvuldigd naarmate wij onze naaste in Zijn liefde laten delen.

Naarmate wij afdwalen van het pad dat de man uit Galilea voor ons heeft uitgezet, mislukken onze individuele worstelingen om onze werelden te overwinnen. Maar wij hoeven het niet zonder Zijn hulp te stellen. Keer op keer zei Hij tegen Zijn discipelen, en tegen ons allen: "Uw hart worde niet ontroerd..."

"Zo gij iets begeren zult in Mijn naam, Ik zal het doen."

"Ik zal u geen wezen laten..."

"Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u..." (Joh. 14:1, 14, 18, 27.)

Wij voelen dat Zijn troostende Geest aanwezig is in het lieflijke gebed van een kind en in het kalme, vaste geloof van allen die Zijn Evangelie hun leven hebben laten doordringen. Wat is het een ongekend waardevolle gave dat wij Hem mogen kennen door ons eigen gebed, en door de heilige en plechtige getuigenissen van degenen die Hem hebben gezien, Hem hebben gekend, en Zijn tegenwoordigheid hebben gevoeld.

Broeders en zusters, nu Paasmorgen weer voor de deur staat, meer dan negentienhonderd jaar na Zijn opstanding, geef ik u mijn plechtig getuigenis dat ik weet dat Jezus de Christus leeft. Hij werd waarachtig opgewekt uit de doden, zoals dat ook met ons zal gebeuren. Hij is de Opstanding en het Leven.

In de Oude Wereld verscheen Hij na Zijn opstanding aan velen.

En volgens de moderne schrifturen, die mij heilig zijn, verbleef Hij drie glorierijke dagen voor Hij opvoer ten

hemel bij Zijn „andere schapen“ hier in Amerika — de Nieuwe Wereld — en Hij leeft vandaag de dag.

Ik citeer uit een visioen dat de profeet Joseph Smith en zijn medewerker Sidney Rigdon op 16 februari 1832 werd gegeven:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vader is —

„Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.“ (L. & V. 76:22-24.)

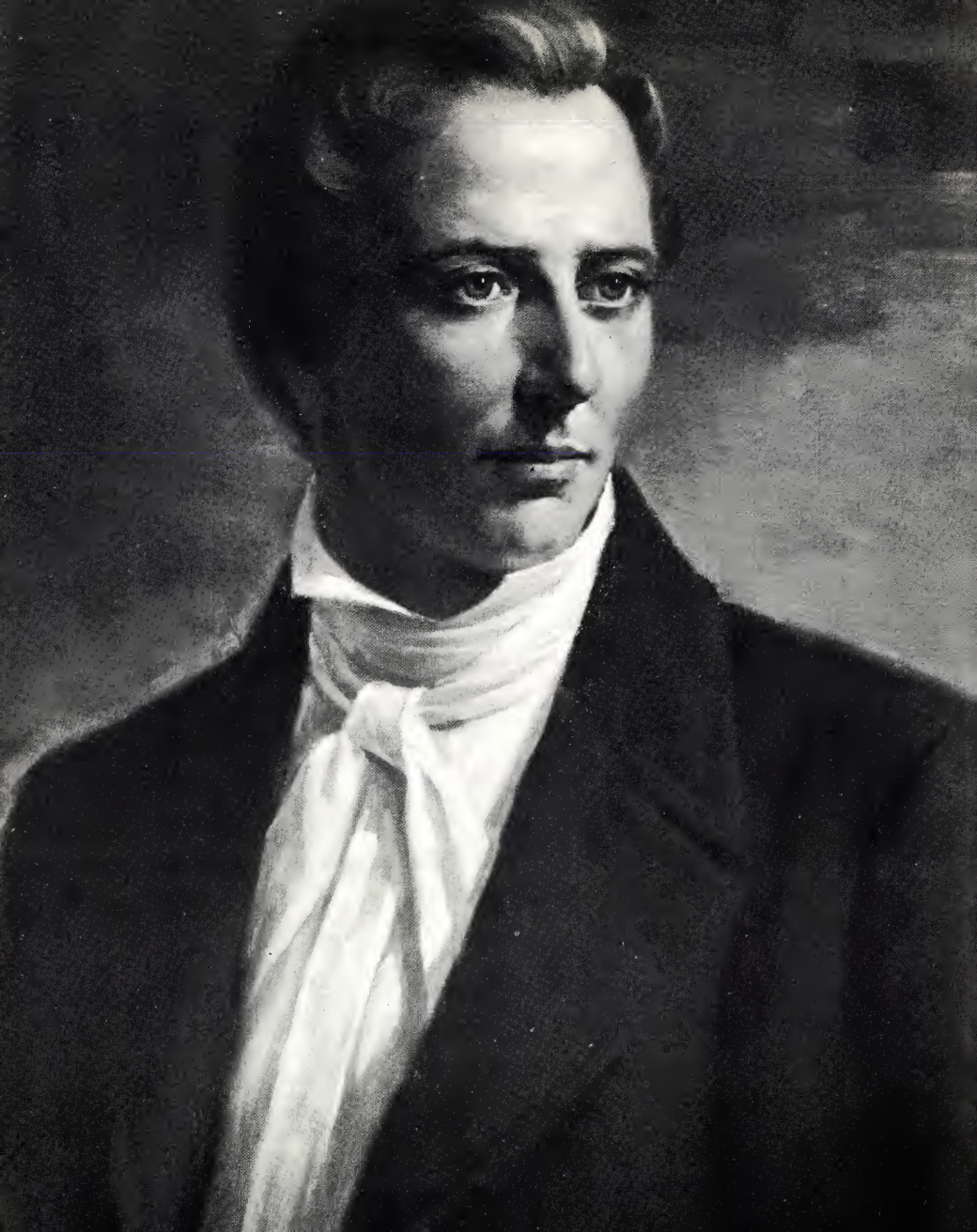
Ja, vrienden, Jezus is de Christus. Hij leeft. Hij verbrak de banden van de dood. Hij is onze Heiland en Verlosser, de waarachtige Zoon Gods.

En Hij zal wederkomen, zoals de Bijbel verklaart: "... Deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal also komen, gelijkwerijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren." (Hand. 1:11.)

Ja, deze Jezus is in onze tijd al naar de aarde gekomen. De verzezen Christus — verheerlijkt, verhoogd, onder de Vader de God dezer wereld — verscheen aan de jonge Joseph Smith in 1820. Deze Jezus, die de God was van Abraham, Izak en Jacob, de God van Mozes, de Schepper van deze aarde, is in onze tijd gekomen. Hij werd door de Vader aan Joseph Smith voorgesteld met deze woorden: „Dit is Mijn geliefde Zoon. Hoar Hem!“ (J. Sm. 2:17.)

Het verschijnen aan de Jonge profeet van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus is de grootste gebeurtenis die er sinds de opstanding van de Meester in deze wereld heeft plaats-

(wordt vervolgd op blz. 172)

*Klassieken van het
mormoonse denken*

DE KING- FOLLETT- TOESPRAAK

DOOR JOSEPH SMITH JR. (1805—1844)

de eerste president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De King Follett-toespraak, een van de klassieke werken van de Kerk, werd uitgesproken door de profeet Joseph Smith tijdens de conferentie die de Kerk op 7 april 1844 in Nauvoo (Illinois) hield. Daar waren ongeveer twintigduizend heiligen bijeen.

In het verslag van de toespraak wordt vermeld dat het de begrafenisrede was voor ouderling King Follett, een goede vriend van de profeet, die op 9 maart bij een ongeluk was omgekomen. Willard Richards¹, Wilford Woodruff², Thomas Bullock³, en William Clayton⁴ maakten aantekeningen van de toespraak.

Deze herdruk werd overgenomen uit de Documentary History of the Church, deel 6, blz. 302-317. In dat deel staat:

„Dit was geen stenografisch verslag, maar een zorgvuldig en bekwaam opgesteld verslag dat werd gegeven door deze mannen, die geoeft waren in het maken van verslagen en aantekeningen. Klaarblijkelijk kwamen er enkele ongerechtigheden voor in het verslag en enkele door de profeet uitgesproken gedachten waren niet geheel uitgewerkt en afgemaakt . . .”

Bovendien moet vermeld worden dat deze toespraak twee maanden voor de dood van Joseph Smith werd gegeven. In deze maanden waren de vijanden van de Kerk uitermate actief, en ongetwijfeld voorvoelde de profeet wat er zou gaan gebeuren.

Het eerste gedeelte van de toespraak wordt deze maand afgedrukt, terwijl het laatste gedeelte in het mei-nummer van De Ster zal verschijnen.

Geliefde Heiligen. Ik vraag de aandacht van deze vergadering, terwijl ik mij tot u richt over het onderwerp van de doden. Het heengaan van onze geliefde broeder, Ouderling King Follett, die in een put door een vallende bak met steen werd gedood, brengt mij hiertoe. Zijn vrienden en verwanten hebben mij verzocht bij deze gelegenheid te willen spreken, maar omdat er in deze vergadering velen aanwezig zijn uit deze stad, maar ook velen uit andere plaatsen, die vrienden verloren hebben, gevoel ik mij gedrongen het onderwerp in het algemeen te bespreken en u mijn opvattingen te geven, voor zoverre ik daartoe in staat ben en door de Heilige Geest geïnspireerd word.

Ik doe een beroep op uw gebeden en geloof, opdat ik het onderricht van de Almachtige God en de gave des Heiligen Geestes moge ontvangen en in staat zal zijn het onderwerp naar waarheid en op duidelijke wijze naar voren te brengen, zodat mijn getuigenis uw harten en gedachten moge overtuigen van de waarheid van hetgeen ik zal zeggen. Ik bid, dat de Here mijn longen zal zegenen en de winden bedaren, en dat de gebeden der Heiligen naar de hemel mogen opstijgen en klinken in de oren van de Here Sebaoth, want de individuele gebeden van de rechtvaardigen hebben een grote uitwerking. Er is grote kracht aanwezig en ik geloof waarlijk, dat uw gebeden gehoord zullen worden.

Alvorens ik het onderwerp aansnijdt, dat voor mij ligt, wens ik enige inleidende woorden tot u te spreken, opdat gij het onderwerp ten volle vanaf het begin zult begrijpen. Het ligt niet in mijn voornemen om uw oren te strelen met een veelvuldigheid van woorden of met een grote welbespraaktigheid of geleerdheid, maar mijn bedoeling is u op te bouwen met de eenvoudige waarheden des hemels.

De aard van God

In de eerste plaats wil ik teruggaan naar het eerste begin, naar de morgen van de schepping. Dat is voor ons het

beginpunt om naar te zien ten einde de gedachte, het doel en het voor-nemen van de grote Elohim ten volle te kunnen begrijpen. Die ginds in de hemelen gezeten is zoals bij de schepping der wereld. Het is nodig, dat wij om te beginnen, een begrip hebben van God Zelf. Indien wij goed beginnen, is het gemakkelijk om steeds op goede wijze voort te gaan. Maar als wij een verkeerd begin maken, is onze koers verkeerd en is het zeer moeilijk om een juiste koers te vinden.

Er zijn slechts zeer weinig wezens in de wereld, die een goed begrip van de aard van God hebben. De grote meerderheid van het mensdom begrijpt niets van dingen uit het verleden of uit de toekomst, die betrekking hebben op God. Zij begrijpen en kennen de aard van die verhouding niet tussen dingen en God, en daarom weten zij eigenlijk maar weinig meer dan de dieren of meer dan eten, drinken en slapen. Dat is alles, wat de mensen weten van God en Zijn bestaan, tenzij hun door de inspiratie van de Almachtige meer is gegeven.

Indien een mens niets meer leert dan alleen eten, drinken en slapen en geen der voornemens van God begrijpt, begrijpt het dier eigenlijk evenveel. Ook een dier eet, drinkt en slaapt en weet niets meer van God af; daarom weet het evenveel als wij, tenzij wij door de inspiratie van de Almachtige God meer kunnen begrijpen. Indien de mensen de aard van God niet begrijpen, begrijpen zij zichzelf niet. Ik wil naar het begin teruggaan. Verheft uw gedachten daarom in een verhevener sfeer met een beter begrip dan wij gewoonlijk doen.

Ik wens iedere vrouw en man en ieder kind in deze vergadering te vragen om in hun eigen hart een antwoord te geven op de vraag: Wat voor wezen is God? Vraag dat uzelf eens! Denkt er eens goed over na en vraag uzelf eens af of gij Hem hebt gezien of gehoord, of met Hem hebt gesproken. Dit is een vraag, die lange tijd uw aandacht kan vragen. Ik herhaal de vraag:

Wat voor wezen is God? Is er een man of een vrouw, die het antwoord weet? Heeft iemand van u Hem gezien of gehoord of met Hem gesproken? Hier is de vraag, die vermoedelijk voortaan uw gedachten zal bezighouden. De Schrift zegt ons: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt.”

Indien iemand God niet kent en vraagt wat voor een wezen Hij is — indien hij ijverig wil zoeken — zal hij beseffen, dat hij het eeuwige leven niet bezit indien de verklaring van Jezus en de apostelen waar is; want volgens geen enkel ander beginsel kan het eeuwige leven worden verkregen.

Mijn eerste oogmerk is om vast te stellen wat voor een wezen de enige wijze en waarachtige God is en welke aard Hij heeft. En indien ik zo bevoorrecht ben om de aard van God te begrijpen en de beginselen voor u duidelijk te maken, zodat de Geest ze aan u kan verzegelen, laat dan een ieder zwijgzaam toelisteren, zijn hand op zijn mond plaatsen en nimmermeer in woord of daad iets tegen de man Gods of tegen Gods dienstknechten zeggen of doen. Indien ik er echter niet in slaag, is het mijn plicht om alle verdere aanspraken op openbaringen of inspiraties als zijnde een profeet los te laten. Dan zou ik als de anderen van de wereld zijn — een valse leraar, die door iedereen als een vriend wordt beschouwd, en niemand zou mij naar het leven staan. Maar als alle godsdienstleraars zo eerlijk zouden zijn om hun aanspraken op godzaligheid op te geven, wanneer hun onwetendheid van de kennis Gods bekend wordt, zullen zij in ieder geval even slecht af zijn als ik. En als ik een valse leraar ben, kunt gij net zo goed het leven nemen van andere valse leraars. Indien iemand gerechtigd is om mijn leven te nemen omdat hij denkt en zegt, dat ik een valse leraar ben, dan zijn wij volgens hetzelfde beginsel gerechtvaardigd om alle valse leraars te doden, en waar zou het einde van het bloedvergieten zijn? En wie zou er niet onder lijden?

Het voorrecht van godsdienstvrijheid

Bemoet u niet met andere mensen om hun godsdienst. Alle regeringen dienden alle inwoners het recht te geven hun godsdienst zonder enige belemmering te leven. Niemand heeft het recht om iemands leven te nemen wegens een verschil op godsdienstig gebied, welk verschil door alle wetten en regeringen dient te worden geëerbiedigd, getolereerd en beschermd, hetzij die godsdienst goed of verkeerd is. Iedereen heeft een natuurlijk, en in ons land ook grondwettig recht om zowel een valse als een ware profeet te zijn. Indien ik werkelijk aantoon, dat ik de waarheid Gods bezit en dat negen en negentig van de honderd zogenaamde geestelijken valse leraars zijn, die geen gezag bezitten maar bewerken de sleutelen van Gods koninkrijk op aarde te bezitten, en hen zou doden omdat ze valse leraars zijn, dan zou de ganse aarde door bloed worden overstroomd.

Ik zal aantonen, dat de wereld verkeerde opvattingen koestert door aan te geven wat en hoe God is. Ik zal naspeuringen verrichten, want ik wil, dat gij allen God zult kennen en begrijpen. En indien ik u een kennis verschaf van Hem, dienen alle vervolgingen tegen mij op te houden. Dan zult gij weten, dat ik Zijn dienstknecht ben, want ik spreek als iemand die gezag heeft.

God een verheven Man

Om te laten zien wat voor wezen God is zal ik teruggaan tot voor de grondlegging der wereld. Wat voor een wezen was God in den beginne? Opent uw oren en luistert, al gij eindend der aarde, want ik zal u bewijzen uit de Bijbel leveren en u Gods voornemens met betrekking van de mens noemen, en waarom Hij Zich met de menselijke aangelegenheden bemoeit.

God was eens zoals wij nu zijn, Hij is een verheven man en zit in gindse hemelen op de troon! Dat is de grote verborgenheid. Indien de sluier heden vaneen gescheurd zou worden en als

de grote God, Die deze wereld in haar loopbaan houdt en Die alle dingen en alle werelden door Zijn macht in stand houdt, Zich zichtbaar zou maken — ja, indien gij Hem vandaag zoudt zien, zoudt gij Hem als een man zien — zoals zelf, in persoon, gelijkenis en vorm een man; want Adam was in de gelijkenis en vorm van God geschapen en hij ontving onderricht van Hem, wandelde en sprak met Hem zoals de ene mens met de andere spreekt.

Ten einde het onderwerp van de doden te begrijpen als een vertroosting voor hen, die het heengaan van hun vrienden betreuen, is het noodzakelijk om het karakter en de aard van God te begrijpen en hoe God tot God werd. Want ik zal u vertellen hoe God God is geworden. Wij hebben verondersteld, dat God sedert alle eeuwigheid God is geweest. Die gedachte zal ik weerleggen, en de sluier wegnemen, zodat gij zult kunnen zien.

Voor sommigen zijn dit onbegrijpelijke gedachten, maar ze zijn eenvoudig. Het is het eerste beginsel van het Evangelie om het karakter van God met zekerheid te weten, en te beseffen, dat wij met Hem kunnen spreken zoals de ene mens met de andere spreekt, en dat Hij eens een mens was zoals wij; ja, dat God Zelf, de Vader van ons allen op een aarde vertoefde zoals Jezus Christus. En ik zal u dit uit de Bijbel aangeven.

Macht van de Vader en de Zoon

Ik wenste, dat ik mij op een geschikte plaats bevond om u dit te vertellen, en dat ik de bazuin van een aartsengel bezat, zodat ik het zodanig kon vertellen, dat vervolgingen voor eeuwig zouden ophouden. Wat heeft Jezus gezegd? (Schrijf het op, Ouderling Rigdon!) De Schrift vertelt ons, dat Jezus zeide: „Want gelijk de Vader macht heeft in Zichzelf, alzo heeft ook de Zoon macht“ — macht, waarvoor? Om te doen wat de Vader deed. Het antwoord ligt voor de hand — op een wijze om Zijn lichaam neder te leggen en wederom op te nemen. Jezus, wat

gaat Gij doen? Mijn leven neerleggen zoals de Vader deed, en het wederom opnemen. Gelooft gij dat? Indien gij het niet gelooft, gelooft gij niet in de Bijbel. De Schrift zegt het en ik tart alle geleerdheid en wijsheid en de verenigde machten van aarde en hel te zamen om dit te weerleggen.

Hier is dan het eeuwige leven — de enige wijze en ware God te kennen. En gij moet leren hoe gij zelf Goden moet worden, en koningen en priesters van God, zoals alle Goden vóór u hebben gedaan, namelijk door van de ene graad naar de volgende te gaan, en van een kleine bevoegdheid naar een grotere; van genade tot genade, van verhoging tot verhoging totdat gij de opstanding der doden bereikt en in staat zijt het eeuwige branden te verduren en in heerlijkheid neder te zitten, zoals zij, die in eeuwigdurende macht zijn gezeten. En ik wil u er op wijzen, dat God in de laatste dagen, wanneer zekere personen Zijn naam aanroepen, u of mij niet lichtvaardig zal behandelen.

De rechtvaardigen zullen in een eeuwige gloed vertoeven

Hier noem ik u de eerste beginselen van vertroosting. Hoe vertroostend is het voor de treurende, wanneer zij afscheid moeten nemen van een echtgenoot, vrouw, vader, moeder, kind of geliefd familielid, wanneer zij beseffen, dat ofschoon de aardse tabernakel wordt begraven en zal verteren zij toch wederom zullen verrijzen en in een eeuwige gloed in een eeuwige heerlijkheid zullen verkeren om niet meer te lijden, te smarten of te sterven. Maar zij zullen erfgenen Gods zijn en mede-erfgenen met Jezus Christus. Wat betekent dat? Dezelfde macht, heerlijkheid en verhoging te beërven, totdat gij de status van een God bereikt en de troon van eeuwige macht bestijgt, zoals zij, die u zijn voorgedaan. Wat heeft Jezus gedaan? Ik doe de dingen, die Ik Mijn Vader heb

zien doen, toen werelden in het leven werden geroepen. Mijn Vader heeft Zijn koninkrijk met vrees en beven uitgewerkt, en Ik moet hetzelfde doen. En wanneer Ik Mijn koninkrijk verkrijg, zal Ik het aan Mijn Vader geven, zodat Hij koninkrijk op koninkrijk ontvangt, en dat zal Hem in Zijn heerlijkheid verhogen. Hij zal aldus een hogere verhoging deelschtig worden, en Ik zal Zijn plaats innemen en daarmee Zelf verhoogd worden. Jezus drukt de voetsporen van Zijn Vader, en beërft wat God vroeger heeft gedaan. God wordt aldus verheerlijkt en verhoogd in de zaligheid en verhoging van al Zijn kinderen. Het is duidelijk en onbetwistbaar, en aldus wordt gij bekend met enige eerste beginselen van het Evangelie, waarover zoveel is gezegd.

Wanneer gij een ladder beklimt, moet gij onderaan beginnen en sport voor sport omhoog gaan, totdat gij boven aan de ladder komt. Zo is het ook met de beginselen van het Evangelie — gij moet met de eerste beginnen en doorgaan, totdat gij alle beginselen der verhoging hebt geleerd. Maar het zal geruime tijd vergen nadat gij door de sluier zijt gekomen, voordat gij die geleerd hebt. Niet alles kan in deze wereld worden begrepen, en het zal zelfs een grote taak zijn om aan de andere zijde van het graf een volledig begrip te vormen van onze zaligheid en verhoging. Ik neem aan, dat het mij niet toegestaan is iets te onderzoeken, dat niet in de Bijbel wordt vermeld. Indien Ik het zou doen, zouden er zoveel al te wijze mensen zijn, die het als verraad zouden beschouwen en mij ter dood zouden brengen. Daarom zal ik mij tot de oude en vertrouwde Bijbel wenden en er slechts commentaar op leveren.

Ik zal enige opmerkingen uiten over het allereerste Hebreeuwse woord in de Bijbel, ja, over de eerste regel over de geschiedenis van de schepping in de Bijbel — *Berosheit*. Ik zal dit woord analyseren. *Balth* — in, door, door middel van, en al het andere. *Rosh* — het hoofd. *Sheit* — een grammaticale uitgang. Toen de geïnspireerde man

het schreef, gebruikte hij het woord *baith* niet. Een oude Jood heeft dat er zonder enige bevoegdheid aan toe gevoegd. Hij vond het niet goed om te beginnen met over het hoofd te spreken. Eerst stond er: „Het hoofd van de Goden bracht de Goden voort.” Dat is de juiste betekenis van de woorden. *Baurau* betekent voortbrengen. Indien gij het niet gelooft, gelooft gij de geleerde mannen Gods niet. Geleerde mannen kunnen u meer onderwijzen dan ik. Dus de hoofd-God bracht de Goden voort in de grote raadsvergadering.

Ik zal het in eenvoudiger en duidelijker taal weergeven. O, gij rechtsgeleerden, doctors en geestelijken, die mij vervolgd hebt, ik wil u doen weten, dat de Heilige Geest ook wel iets weet, zoals gij. De hoofd-God riep de Goden bijeen, en Zij zaten in een raadsvergadering om de wereld tot stand te brengen. De grote Raadslieden zaten aan het hoofd in gindse hemelen en overwogen de schepping van werelden, die toen geschapen werden. Wanneer ik doctors en rechtsgeleerden noem, doel ik op de doctors en rechtsgeleerden van de Schriften. Dit heb ik tot nu toe zonder enige verklaring gedaan, laten de advocaten zich daarom zenuwachtig maken, en laat ledereen hen uitlachen. Sommige geleerde doctors mogen naar voren brengen, dat de Schriften zo en zo zeggen; en wij moeten de Schriften geloven; die mogen niet veranderd worden. Maar ik zal u op een fout in de Schriften wijzen.

Ik heb een oude uitgave van het Nieuwe Testament in het Latijn, Hebreeuws, Duits en Grieks. Ik heb het Duits gelezen, en vind dat deze vertaling het dichtste bij een juiste vertaling komt en het meeste overeenstemt met de openbaringen, die God mij in de afgelopen veertien jaren heeft gegeven. Er wordt gesproken over Jakobus, de zoon van Zebedeüs. Dat betekent Jakob. In het Nieuwe Testament in het Engels wordt hij „James” (niet „Jacob”) genoemd. Nu, indien Jakob de sleutelen bezat, zouden wij

voor eeuwig over „James” kunnen spreken en nimmer de sleutelen verkrijgen. In het 21ste vers van het vierde hoofdstuk van Mattheüs geeft mijn oude Duitse uitgave de naam Jakob in plaats van „James”.

De doctors (der wetten, niet van de medische wetenschap) zeggen: „Indien gij iets predikt, dat niet volgens de Bijbel is, zullen wij het verraad noemen.” Hoe kunnen wij aan de verdorving der hel ontkomen wanneer God niet met ons is en openbaringen geeft? De mensen binden ons met ketenen. Het Latijn zegt Jakobus, dat Jakob betekent. Het Hebreeuws zegt Jakob, zowel als het Grieks en het Duits. Hier hebben wij het getuigen van vier tegen één. Ik dank God, dat ik dit oude boek bezit, maar ik ben Hem nog meer dankbaar voor de gave des Heiligen Geestes. Ik bezit het oudste boek ter wereld, maar ik heb ook het oudste boek in mijn hart, namelijk de gave des Heiligen Geestes. Ik bezit alle vier testamenten. Komt herwaarts, gij geleerde mensen, en leest het, indien gij kunt. Ik had dit getuigenis niet naar voren gebracht, als het er niet om gegaan was het woord *rosh* — het hoofd, de Vader der Goden — te bespreken. Ik heb het alleen naar voren gebracht om u te laten zien, dat ik gelijk had.

Een raadsvergadering der Goden

In den beginne riep het hoofd van de Goden een raadsvergadering van de Goden bijeen. En Zij kwamen bijeen en stelden een plan op voor de schepping van de wereld en de mens. Als wij op deze wijze kennis verwerven, beginnen wij de enige waarachtige God te kennen en te weten, wat voor een Wezen wij dienen te aanbidden. Wanneer wij over een kennis van God beschikken, beginnen wij te weten hoe wij tot Hem moeten gaan om een antwoord te verkrijgen. Wanneer wij de aard van God begrijpen en weten, hoe tot Hem te gaan, begint Hij de hemelen

aan ons te ontvouwen en ons alles er van mede te delen. Wanneer wij bereid zijn tot Hem te komen, is Hij bereid om tot ons te komen.

Nu vraag ik allen, die mij horen, waarom de geleerde mannen, die de zaligheid prediken, beweren dat God de hemelen en de aarde uit niets heeft geschapen? De reden is, dat zij in de dingen Gods niet geleerd zijn, en de gave des Heiligen Geestes niet bezitten. Zij achten het godslastering, indien iemand hun opvatting tegensprekt. Als wij hun vertellen, dat God de wereld uit iets gemaakt heeft, noemen zij ons dwaas. Maar ik ben geleerd en weet meer dan de gehele wereld. Althans de Heilige Geest kan dat zeggen, en Hij is in mij en begrijpt meer dan de ganse wereld. En ik zal mij bij Hem aansluiten.

Betekenis van het woord Scheppen

Wanneer wij de geleerde doctors vragen waarom zij beweren, dat de wereld uit niets was geschapen, antwoorden zij: „Zegt de Bijbel niet, dat God de wereld *schiep*?” En dan voeren zij aan op grond van het woord scheppen, dat het uit niets was geschied. Het woord scheppen is afkomstig van het woord baurau, dat niet scheppen uit niets betekent, maar organiseren, zoals iemand materiaal bijeenbrengt en een schip bouwt. Daarom beweren wij, dat God over materiaal beschikte om de wereld te organiseren uit een chaos — een chaotische stof, het element, waarin alle heerlijkheid is. Het element bestond zolang Hij bestond. De zuivere beginselen van de elementen kunnen nimmer vernietigd worden: ze kunnen georganiseerd en gereorganiseerd worden, maar het behoort tot de onmogelijkheden om ze te vernietigen. Ze hadden geen begin en kunnen geen einde hebben.

- 1 Richards, Willard — geb. 1804, overl. 1854; apostel en raadgever in het Eerste Presidentschap; was met Joseph Smith in de gevangenis te Carthage, maar werd niet gewond.
- 2 Woodruff, Wilford — vierde president der kerk; geb. 1807, overl. 1886.
- 3 Bullock, Thomas — werd aangesteld als klerk van het militaire kampement dat door Brigham Young werd georganiseerd toen de heiligen naar het westen trokken.
- 4 Clayton, William — geb. 1814 in Engeland, overl. 1879. Vond een instrument uit waarmee de afstand gemeten kon worden die de huifkarren aflegden, en schreef het gezang „Komt, Heil'gen, Komt”.

DE ZONNE ZIT

De zonne zit
zoo snel en blinkt,
en bloeit alin
het westen,
dat wolkenloos
heur stralen drinkt,
in Lentemaaand,
den lesten.

't Wil zomer zijn,
van nu voort aan:
vroeg morgen zal
ik meugen
-t wil zomer zijn!-
vermeien gaan
mij, morgen, en
verheugen!

Guido Gezelle

Beleid en werkwijzen

Zendingen en het sportprogramma van de Kerk. Het sportprogramma van de Kerk is in geen geval toegankelijk voor de gewone full-time zendingen. Dit geldt de beoefening van spelen op wijk-, gemeente-, ring-, en districtsniveau en alle sporttoernooien. Deze beperkende bepaling, waarbij verboden wordt dat full-time zendingen meedoen, geldt ook het trainen en de activiteiten die daar verband mee houden.

Voor ouderlingen. Wij vragen uw aandacht voor de af en toe gevolgde praktijk, dat ouderlingen bepaalde verordeningen verrichten door alleen de hoofdzak te vermelden en dan te eindigen, zonder daar een zegen op te laten volgen. Het verrichten van een verordening dient indrukwekkend te worden gemaakt, en dat niet door een lang gebed, maar door het uiten van korte woorden van zegen, troost, onderricht, waarschuwing en leiding, zoals de Geest ze ingeeft, om meer betekenis te geven aan de eerste vereisten van de verordening. Bijvoorbeeld kan een pasgedoopt lid zich door een bevestiging bewust worden van de kostelijke gave des Heiligen Geestes. Woorden van zegen die men toevoegt zijn ook wenselijk bij het geven van een naam aan kinderen, bij het ordenen tot een ambt in het priesterschap, bij het aanstellen, en bij het verzegelen van de zalving van zieken.

Jongens die geordend worden. Jonge broeders die tot enig ambt in het priesterschap geordend zullen worden, dienen aanwezig te zijn op de vergadering waar hun naam ter ondersteuning wordt voorgesteld, en dienen vooraan te zitten, waar ze goed te zien zijn.

Wie op wijkvergaderingen presideert en als eerste van het Avondmaal ontvangt. Op vergaderingen op ringniveau, zoals de priesterschapsvergadering, de zondagsschoolvergadering en de avondmaalsvergadering, is de bisschop de presiderende ambtenaar. Bij afwezigheid van de bisschop presideert zijn eerste raadgever.

Zijn beiden niet aanwezig, dan presideert de tweede raadgever. Indien de vergadering wordt bezocht door een algemene autoriteit of door een lid van het ringpresidentschap heeft het lid van de bisschop de leiding, terwijl de hogere autoriteit die een bezoek aflegt presideert. Een lid van de hoge raad, dat een wijk een bezoek brengt in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van het ringpresidentschap, neemt de presiderende autoriteit van de bisschop niet over.

Van het Avondmaal wordt allereerst gegeven aan de hoogste kerkelijke autoriteit die op het podium zit, en vervolgens op ordelijke wijze aan alle overigen. Een lid van de hoge raad, dat officieel als vertegenwoordiger van het ringpresidentschap een wijkbezoek aflegt en plaats neemt op het podium, dient erkenning te ontvangen en als eerste van het avondmaal te mogen nemen, tenzij er op het podium een algemene autoriteit of een lid van het ringpresidentschap aanwezig is. Niet nodig is dat een lid van de hoge raad als zodanig erkenning ontvangt als hij in een niet-officiële hoedanigheid in zijn eigen wijk is, alhoewel tegen dergelijk hoffelijk gedrag jegens zo iemand geen bezwaar is.

Algemene Autoriteiten en leden van het ringpresidentschap dienen altijd te worden uitgenodigd om op het podium plaats te nemen.

Reclame in kerkgebouwen. Gemeld wordt dat er in enige gebouwen van de Kerk aanplakbiljetten gehangen hebben waarop reclame stond voor commerciële instellingen. De meest-gehoorde klacht tegen deze hand-
-wijze heeft betrekking op het annou-
-ceren van vlieg- of bustochten naar
-bekende plaatsen of opvoeringen of
-conferenties van de Kerk. Met het
-ophangen van deze annonces in kerk-
-gebouwen wordt ten onrechte de
-indruk gewekt dat de Kerk achter de
-geadvorteerde activiteit staat. Daar
-de Kerk geen commerciële instellin-
-gen en produkten steunt, wordt ver-
-zocht dat vanaf heden geen comm-
-ciële reclame van welke aard dan
-ook, meer in de kerkgebouwen opge-
-hangen wordt.

De verantwoordelijkheid van de uitvoerend secretaris voor tijdschriftabonnementen. De uitvoerend secretaris van ring, zen-
-ding of district dient als taak opgedragen te krijgen dat hij mede leiding geeft aan het tijdschriftenabonnementenpro-
-gramma, maar hij dient niet aangewezen te worden als tijdschriftenvertegenwoordiger. Zonodig beraadslaagt hij samen met
-de tijdschriftenvertegenwoordiger op ringniveau, hij wijst op de betekenis van dit programma zodat het een succes zal
-worden, en houdt de ringpresident op de hoogte van het welslagen van het programma.

De uitvoerend secretaris van een wijk of gemeente heeft een soortgelijke taak. Iedere wijk of gemeente dient een be-
-kwame tijdschriftenvertegenwoordiger te hebben met, zo nodig, één of twee assistenten om het programma ten uitvoer te
-brengen.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · APRIL 1972

Het veren bed

DOOR MARY PRATT PARRISH, Illustraties van VIRGINIA SARGENT

Tommy en Betsy waren opgewonden en blij dat ze naar het westen gingen. „Het lijkt net alsof we gaan picknicken,” zei Betsy.

„Dat zou het kunnen zijn als het niet zo koud was,” antwoordde Tommy, en hij vlijde zich neer op het veren bed dat zijn vader over de voedselvoorraad op de bodem van de wagen gegooid had. Het leek wel een reusachtig kussen waar ze in wegzakten. De zachte veren maakten het voor Tommy en Betsy lekker warm en behaaglijk, zelfs als de wind blies, het sneeuwde, of ijs zich afzette op de hoeken van het wagendek.

De weg was met ijs bedekt.

Toen ze de steile helling naar de

rivier af zouden gaan, riep Vader tegen Tommy en Betsy, „Jullie kunnen beter uit de wagen komen en lopen. Dat is veiliger.

Tommy en Betsy vonden het niet prettig dat gezellige veren bed te verlaten, maar dat zeiden ze niet. Integendeel, ze klommen de wagen uit, bogen hun hoofden tegen de wind en liepen het laatste stuk van de heuvel af naar de rivier. Terwijl ze stonden te wachten op hun vader en moeder, begon het te hagelen. Het waren grote hagelstenen, die Tommy en Betsy het gevoel gaven alsof het kogels regende. Betsy werd bang; zij en Tommy hadden het erg koud. Tommy zei: „We zullen op en neer

gaan springen en de hagelstenen uitschieten, dan worden we tenminste warm." En zo vonden hun vader en moeder ze — lachend om de hagelbui.

Toen Tommy en Betsy zagen hoe vader de bange ossen leidde, en moeder die naast hem liep een pan boven zijn hoofd hield om hem te beschermen tegen de hagelstenen, waren ze blij dat vader en moeder hen lachend aantroffen in plaats van huilend. Ze kropen fijn weer in de wagen en vlijden zich nog behaaglijker in het gezellige warme veren bed.

Na een poosje tilde Tommy een hoek van het wagendek op en gluurde naar buiten. Tot zijn verbazing zag hij van alle kanten van de stad wagens aankomen. „Hoe kunnen ze allemaal de rivier oversteken?"

vroeg hij zich hardop af. „De veerboot zit vast in het ijs."

Zijn vader, die op dat moment bij de achterkant van de wagen was, hoorde Tom en antwoordde, „We gaan naar de overkant van de rivier over een brug die onze hemelse Vader gemaakt heeft — een ijsbrug van een mijl lang."

Tommy keek de rivier over. Wat was het ver naar de overkant! Kon zo'n grote rivier stevig genoeg bevroren om een zwaar beladen huifkar te dragen? Hij hield zijn adem in van angst dat het ijs zou breken terwijl zijn vader er met de ossen opging, maar het brak niet! Tommy en Betsy zuchtten van verlichting toen de ene wagen na de andere volgde, tot er een hele stoet wagens was, die langzaam de rivier overstak. Het ijs hield!

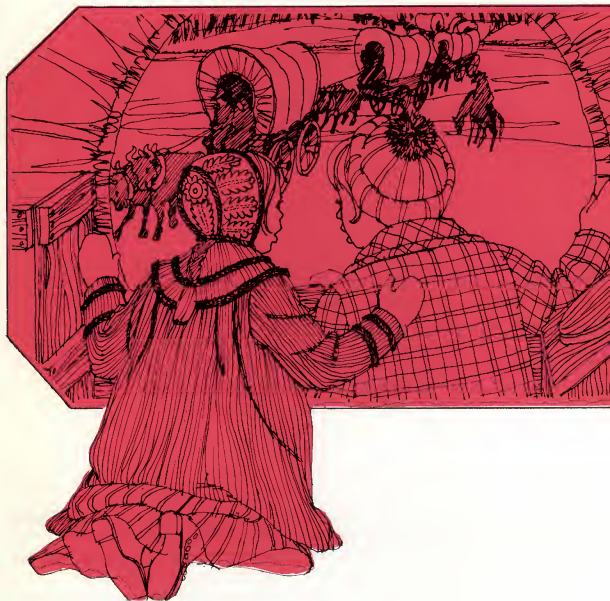
Het leek wel een reusachtig kussen waar ze in wegzakten. De zachte veren maakten het voor Tommy en Betsy lekker warm en behaaglijk.

Een ogenblik was alles rustig, in hun hart rees het gevoel dat hun hemelse Vader werkelijk van hen hield, dat Hij over hen waakte en hen beschermde op hun reis naar het westen. Op dat moment begon een vrouw te zingen, en spoedig zongen de anderen mee. Het zingen duurde voort tot de stoet wagens bij Sugar Creek aankwam.

Sugar Creek was de plaats waar de heiligen wilden blijven totdat het warmer zou worden. De mensen die daar een week eerder waren aangekomen, hoorden hen zingen, en maakten kampvuren — heel veel kampvuren — om de reizigers te verwelkomen, zodat ze zich konden verwarmen als ze aankwamen. Tommy en Betsy waren dankbaar voor de kampvuren. Zij stonden voor het

vuur dat het dichtst bij hun wagen was en draaiden eerst een kant naar het vuur en dan de andere kant, tot zij door en door warm waren. Tommy ging het eerst bij het vuur vandaan om zijn vader te helpen bij het voederen van de ossen en om koeien te melken.

„Betsy,” riep haar moeder, „wil jij een brood uit de trommel halen, dan hebben wij vanavond brood en melk.” Het brood was hard bevroren. Eerst probeerde haar moeder of ze het met een mes kon snijden, en toen of ze het met een hamer kon breken, maar het enige dat ze daarmee bereikte was dat ze Betsy aan het lachen maakte. Vader kwam met een emmer melk. Hij zei: „Ik zal de zaag pakken,” en ze lachten allemaal terwijl hij met zijn grote zaag probeerde dat

Tommy keek de rivier over. Wat was het ver naar de overkant! Kon zo'n grote rivier stevig genoeg bevrozen om een zwaar beladen huifkar te dragen?

kleine broodje in stukken te zagen. Hij slaagde erin kleine stukjes af te breken. Deze stukjes doopten Tommy en Betsy in de warme melk.

Die avond toen Tommy en Betsy zich op hun warme veren bed neervlieden, dachten ze aan alles wat er die dag gebeurd was. Betsy dacht aan haar poesje, aan de stoel met de grote ronde rugleuning, en aan de klok die ze in Nauvoo hadden achtergelaten. In haar gedachten hoorde ze de klok zeggen „Slaap, Betsy. Slaap, Betsy,” zoals ze altijd deed. En al heel gauw was Betsy vast in slaap.

Met Tommy was het anders. Hij dacht aan de goddeloze mensen die hen uit Nauvoo verdreven hadden en hij hoopte dat deze mensen hen niet zouden achtervolgen naar het westen. Hoe meer hij dacht, hoe wakkerder hij werd. Omdat hij zo klaar wakker was, hoorde hij al de geluiden van

het kamp. Het klonk alsof vele mensen van de ene wagen naar de andere gingen. Hij hoorde het ijs op het wagendek kraken. Vader tilde een punt op en zei, „Tommy, Betsy, wakker worden!”

Tommy zat meteen rechtop. „Is er iets aan de hand?” vroeg hij. „Zuster Johnson heeft een kindje gekregen, een meisje,” antwoordde zijn vader. „Jullie veren bed zal helpen om moeder en kind warm te houden in deze bitter koude nacht.”

Ook Betsy werd wakker, en zij en Tommy hielpen hun vader om het veren bed uit de wagen te trekken. Daarna rolde vader Betsy in een paar dekens en ging weer slapen.

Tommy was te opgewonden om te slapen. Integendeel, hij stond bij het vuur dat hoog oplaaide. Hij stond daar zo ongeveer een minuut, en zag dat zijn moeder uit de wagen van

zuster Johnson kwam met de baby in haar armen. „Nog een ogenblikje en dan is het veren bed in orde gemaakt, dan zullen we haar bij haar moeder instoppen en zal ze lekker warm kunnen liggen,” zei ze. „Intussen is het hier bij het vuur veel warmer dan in de wagen.” Tommy keek naar het ijs op het wagendek en wist dat dit waar was.

De volgende morgen vroegen hij en Betsy hoe het met de baby ging. Hun moeder zei: „Inplaats van maar één

baby, zijn er vannacht negen babies geboren.”

„Negen babies!” Tommy en Betsy konden hun oren nauwelijks geloven. Moeder keek van de een naar de ander en zei zacht: „Ik weet dat tenminste een van de babies het goed maakt en dat twee lieve kinderen hun dierbare veren bed afstonden om de baby warm te houden.”

Tommy en Betsy keken elkaar glimlachend aan en een warm gevoel van blijdschap vervulde hun hart. ○

Hij hoorde het ijs op het wagendek kraken. Vader tilde een punt op en zei: „Tommy, Betsy, wakker worden!” Tommy zat meteen rechtop en vroeg: „Is er iets aan de hand?”

Nephi

Een verhaal uit het boek van Mormon, naverteld

DOOR MABEL JONES GABBOTT, GEILLUSTREERD DOOR GARY KAPP

Nephi luisterde naar het gemor van zijn broers Laman en Lemuel. Zij klaagden omdat hun vader, Lehi, Jeruzalem ging verlaten. Hij had geprobeerd hun te vertellen dat deze grote stad verwoest zou worden, maar zij geloofden niet dat zoiets kon gebeuren.

Nephi was jonger dan Laman en Lemuel. Hij had naar zijn vader geluisterd; daarna bad hij tot de Heer omdat hij het wilde begrijpen. En de Heer had Nephi bezocht en zijn hart verzacht, dus geloofde hij al de woorden die zijn vader had gesproken. Nephi vertelde aan Sam, zijn jongere broer, alles wat hij gehoord en gezien had, en ook Sam geloofde het. Laman en Lemuel wilden de Heer niet zelf vragen, noch wilden zij de woorden van Lehi of Nephi geloven. Lehi vertelde zijn zonen dat de Heer had geboden dat zij naar Jeruzalem moesten teruggaan, naar het huis van Laban, die het verslag van de Joden en de genealogische gegevens van hun volk op koperen platen had

gegraveerd. Hij gaf ze de opdracht naar het huis van Laban te gaan en de verslagen mee te brengen naar de wildernis.

Toen Laman en Lemuel dit hoorden, morden ze weer en klaagden ze dat hun vader hun een zeer moeilijke taak opdroeg. Lehi antwoordde dat niet hij hun gevraagd had om het te doen, maar dat het een opdracht van de Heer was. Zich tot Nephi wendende, zei Lehi: „Omdat gij niet gemord hebt, zult gij door de Heer worden begunstigd en Hij zal u helpen.“ Nephi antwoordde: „Ik zal heengaan, want ik weet dat de Heer mij niet zal vragen om iets te doen zonder mij daarbij te helpen.“

Nephi en zijn broers keerden terug naar Jeruzalem naar het huis van Laban.

Laman werd uitgekozen om naar binnen te gaan, en met Laban te spreken, maar toen hij dat deed werd Laban kwaad en wierp hem het huis uit. Laman en Lemuel wilden terug naar de tent van Lehi, maar

Nephi stelde voor dat zij in plaats daarvan naar hun oude huis in Jeruzalem zouden gaan en de gouden en zilveren voorwerpen en andere kostbaarheden zouden halen die daar achtergebleven waren, om deze Laban aan te bieden, in ruil voor de verslagen. Laban behield de kostbaarheden en de verslagen en zond zijn dienstknechten om de broers te doden, die zich in de holte van een rots verborgen.

Laman en Lemuel werden zo boos, dat zij Nephi en Sam met een stok sloegen. Plotseling verscheen een engel des Heren en zei: „Ga naar Jeruzalem en de Here zal Laban aan u overgeven.”

Niet gelovende zeiden Laman en Lemuel: „Maar Laban is een machtig man en heeft vijftig dienstknechten.” Nephi antwoordde: „Laat ons nogmaals naar Jeruzalem gaan, want de Heer is machtiger dan de gehele aarde en sterker dan Laban met al zijn mannen.”

Toen het nacht was geworden, verborgen de broers zich buiten de muren van de stad. Nephi ging Jeruzalem binnen en ging naar het huis van Laban. Behoedzaam sloop hij de tuin in en zag Laban liggen, hij was op de grond gevallen, dronken van wijn.

Nephi werd door de Geest aangespoord het zwaard van Laban te nemen en hem te doden. Nephi zei bij zichzelf: „Nimmer heb ik het bloed van een mens vergoten.” En de Geest zei: „De Here doodt de goddelozen om Zijn rechtvaardige oogmerken te volbrengen. Het is beter dan één mens omkomt, dan dat een natie in ongeloof zou moeten omdolen en vergaan.”

Nephi nam het zwaard en sloeg het hoofd van Laban af. Daarna kleepte hij zich met de mooie kleren van Laban, deed het zwaard van Laban om, trok zijn wapenrusting aan en ging het huis binnen.

Hij gebod een bediende de heilige verslagen te halen en deze naar zijn broers te brengen, die buiten de muur wachtten. De bediende, die Zoram heette, ging gewillig mee, omdat hij dacht dat Nephi Laban was. Later beloofde Nephi hem de vrijheid indien hij met hen naar het beloofde land zou gaan.

Nephi en zijn broers namen de koperen platen en de bediende van Laban, en keerden veilig terug naar de tent van hun vader Lehi in de wilderness.

De vriend van **Mark**

DOOR MARY M. CARDON, Illustratie van JERRY HARSTON

Dit is een „Zo zou het geweest kunnen zijn“ — verhaal, hoewel er geen verslag van is dat Mark werkelijk geleefd heeft in de tijd dat Jezus op aarde was.

„Vader,“ zei Mark, „mag ik alstublieft wat langer opblijven?“

Mark's vader was verbaasd over de heftigheid in de stem van de jongen, en de smeking in zijn ogen. Toch begreep hij het grote verlangen van zijn jongen.

Het was de tijd van het pascha, of Paasfeest, in Jeruzalem een tijd dat de Joden een speciaal feest hielden om Gods goedheid voor hen te gedenken. Boven, in de grote kamer, gebruikten Jezus en Zijn discipelen het avondmaal.

„Het zou wel eens laat kunnen worden voor Jezus en Zijn vrienden weggaan,“ zei Marks vader vriendelijk.

„Dat geeft niet,“ zei Mark. „Ik vind het niet erg, als ik maar nog eens Jezus aan mag kijken — nog maar één keer, vader.“

Marks vader knikte, als teken van goedkeuring.

Het kan niet lang meer duren, dacht Mark, en hij maakte het zich gemakkelijk onderaan de trap. Hij wachtte en wachtte. Het was zo stil, alleen klonk van boven het gedempte geluid van stemmen.

Mark dacht aan de glimlach die Jezus hem een paar dagen geleden geschonken had, en die straalde van de zon. Mark had zich onder de vele kinderen en de grote mensen bevonden die Jezus begroetten toen Hij Jeruzalem binnenkwam. Jezus bereed een zachtaardig ezeltje, en Mark had samen met andere kinderen palmbladeren en bloemen verzameld, en had voor Hem het pad met bloemblaadjes bestrooid. En Jezus had dankend geglimlacht.

Wachtend in de stille avond, dacht Mark aan al de verhalen die hij over Jezus had gehoord. In zijn hart wist hij dat ze waar waren; dat Simon, de melaatse, genezen was en gereinigd;

en dat de blinde bedelaar in Jericho weer kon zien.

Plotseling ging de deur van de opperzaal open. Vol verwachting stond Mark op. Er kwam maar één man naar buiten — de man die Judas werd genoemd, met die harde stem en de sombere blik. Mark hoorde hem mompelen „Doe het haastig“, terwijl hij snel de trap afliep en in de duisternis verdween.

Er kwam geen geluid uit de opperzaal. Mark wachtte en luisterde. Om het huis lag een blijde stilte. Mark legde zijn hoofd op de traprede om even te rusten, en spoedig was hij in slaap. Zijn vader zag hem slapen op de trap, maar wetende hoe graag Mark Jezus wilde zien, ging hij stilletjes weg en liet de slapende jongen nog een poosje wachten.

Spoedig daarna ging de deur van de opperzaal open. Het licht viel op het gezicht van Mark en maakte de jongen wakker. Hij stond op toen de

mannen de trap afkwamen. Jezus ging de elf discipelen voor; Hij bleef staan om met Mark's vader te praten, draaide Zich toen om en keek Mark lang en diep in de ogen. Mark glimlachte. Grote rust en overwelldigende liefde straalden van Jezus en vervulden zijn gehele lichaam. Wat was hij blij dat hij gewacht had!

Later toen Mark zich gereed maakte om naar bed te gaan, probeerde hij geen lawaai te maken, zodat de andere huisgenoten die sliepen niet wakker zouden worden. Maar plotseling was het hele huis vol rumoer. Mannen met knuppels en brandende toortsen, en soldaten met zwaarden schreeuwden en zochten overal.

„De opperzaal!“ riep iemand. Mark herkende de stem. Dat was Judas.

De vader van Mark en de bedienden kwamen hard aangelopen.

„Ze zoeken Jezus!“ riep Mark.

„En we zullen Hem vinden,“ zei een van de mannen ruw.

Ze doorzochten elke kamer, overal wanorde en verwarring achterlatend. Ten slotte, nadat ze alles doorzocht hadden, zei een grote man kwaad: „Wel hier is Hij niet.“ Zich omdraaiende naar Judas zei hij: „Waar nu naartoe, slimmerd?“

Mark zag dat Judas aarzelde voor hij mompelde; „Gethsémané. Daar gaat Hij dikwijls bidden.“

Vergetend dat hij gekleed was om naar bed te gaan en dus in zijn nachtgoed stond rende Mark naar de Olijfberg, naar de kleine hof Gethsémané. Hij rende door de nauwe straten en donkere steegjes van Jeruzalem, zijn blote voeten maakten geen geluid op de harde stenen. De stad verlatend liep hij in zuidelijke richting, en ging de stenen brug over van de beek Cedron. Hij nam het pad aan de overkant en zocht zijn weg tussen de kleine olijfbomen.

De discipelen die zaten te doezelen, werden ineens wakker toen Mark de hof binnenrende. Hijgend vertelde hij de discipelen dat het huis van zijn vader doorzocht was om Jezus te vinden, en dat hij hard had gerend om Jezus te waarschuwen voordat de soldaten de hof zouden bereiken.

„Jullie moeten Hem helpen,“ riep Mark. „De soldaten komen. Ze hebben het huis van mijn vader al reeds verlaten, en de man die ze leidt weet dat Hij hier is. O, help Hem toch.“

„We zullen het Hem vertellen, kleintje,“ zei een van de vrienden van Jezus. „Maar als het gevaar zo dichtbij is, kun je beter teruggaan naar je vader en je veilige huis.“

Mark ging naar huis terug, maar de rest van de nacht kon hij de slaap niet vatten. Gedurende de ganse dag die erop volgde had hij een bezwaard hart. Vele mensen kwamen naar het huis van zijn vader, spraken op gedempte toon en keken bezorgd. Wanneer Mark probeerde hun iets te vragen, zei zijn vader: „Maak je geen zorgen. Het komt wel goed.“ Maar hoe kon er iets goed gaan als Jezus er niet meer was, vroeg Mark zich af. Als Jezus in hun midden was, en verhalen vertelde, leek het leven een gedicht. Om de een of andere reden ergerden ze zich niet zo aan de heerschappij van de soldaten als Jezus er was. „Waarom hebben ze Hem toch gekruisigd en in een graf gelegd?“ vroeg Mark zich af. Zijn hele wereld was droevig.

Jezus ging de elf discipelen voor; Hij bleef staan om met Mark's vader te praten, draaide zich toen om en keek Mark lang en diep in de ogen.

De volgende dag brak aan en de Sabbat liep ten einde. Toen was de eerste dag van de week. Mark merkte dat er iets veranderd was toen hij zijn ogen opendeed. Een bundel zonlicht viel over zijn strozak, en glinsterende stofjes dansten open neer in de zonnestraal. Mark sprong zijn bed uit en liep naar het raam. De wereld glansde met nieuwe gloed, de lucht was helder en licht. De zwaarte die Mark met zich had gedragen, was verdwenen.

Er moet iets wonderbaarlijks gebeurd zijn, dacht Mark. Hij dacht aan de droefheid van gisteren, maar zelfs de gedachte was verdwenen; in plaats daarvan overspoelde een grote blijdschap zijn hart. Jezus is teruggekomen, dacht Mark. Zijn liefde en

vrede zijn weer hier; alleen Jezus kan mij dat gevoel geven.

Hij kleepte zich vlug aan en rende naar buiten, naar zijn vader, die in de ommuurde tuin in gesprek was met twee mannen. Mark herkende ze als discipelen van Jezus. Er waren ook drie vrouwen bij. Stilletjes luisterde Mark, hij hield zijn adem zoveel mogelijk in om hun blijde stemmen te kunnen horen.

„Hij leeft. Wij hebben Hem gezien.“

„Hij heeft ons gevraagd het aan Zijn discipelen te vertellen.“

„Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft.“

„Hij leeft,“ zei Mark tegen zichzelf.

„Hij leeft ik wist het toen ik wakker werd. En niemand kan Hem ooit weer bij mij wegnemen.“

Meer dan wij denken

Terwijl ik gisteravond naar het ziekenhuis reed om mijn zuster te bezoeken die ernstig ziek is, had ik in mijn achterhoofd de opdracht die mij was gegeven om dit artikel te schrijven, en ik besepte dat de tijd drong.

In het ziekenhuis had ik een geestelijke ervaring die mij nederig maakte en dimensie gaf aan hetgeen ik wilde vertellen. In een kamer vond ik een prachtgezin verzameld om het bed van hun ernstig zieke vrouw en moeder; ze hielden gezinsavond. Een fijne zoon, net terug van een zending in het buitenland, vertelde over zijn zending en vertoonde wat dia's op de muur van de ziekenhuiskamer. Ik was bevoorrecht dat ik bij dat gezin mocht vertoeven.

Bij mijn thuiskomst kwam mijn eigen gezin bijeen voor de gezinsavond die we hadden uitgesteld omdat ik naar het ziekenhuis was. Wij spraken en zongen met elkaar en lazen in de Schriften. Daarna — wij hadden voor deze gelegenheid gevast — knielden

wij neer in gebed om verenigd in geloof de zegeningen van de Heer af te smeken voor onze geliefde, die Zijn hulp zo dringend nodig had.

Het was mijn bedoeling om mijn overtuiging aan u uit te dragen over het huwelijk en de bindingen waartoe het leidt, het karakter en de eigenschappen die daar essentieel voor zijn, en de liefde die er moet zijn om het te maken tot datgeen wat God en wij willen dat het is.

De ervaringen in de ziekenhuiskamer en op de gezinsavond bij mij thuis zijn zo nauw betrokken bij dat onderwerp, dat ik tot u wil getuigen van deze twee gebeurtenissen en hun verwantschap. Terwijl ik dat doe, vraag ik mij af of u, die reeds begonnen bent met lezen, ook het verband begint te zien: wat hebben de ervaring in het ziekenhuis en de gezinsavond met onze liefde te doen of (indien u reeds getrouwd bent) met uw huwelijk? Laat mij het u uitleggen.

Wanneer jonge mensen beginnen te

denken aan, of ervaring opdoen met de liefde welke tot een huwelijk leidt, dienen zij ook te denken — en liefst enigszins gedetailleerd — aan het huis en het gezin van hun toekomst. Het huwelijk betekent een *bepaald* soort huis en een *bepaald* soort gezin. Een goed huwelijk betekent een goed huis en een gelukkig gezin.

Ik koester daarom het vurige, welhaast vertwijfelde verlangen u de boodschap duidelijk te kunnen maken, dat een dergelijk huwelijk het allerbelangrijkste is (het zal moeilijk zijn een gewichtiger beslissing te bedenken) en dat het niet bij toeval tot stand komt; het wordt tot stand gebracht door twee volwassen personen die werkelijk een gelukkig huwelijk willen, die in staat en bereid zijn om te leren hoe zij een dergelijk huwelijk moeten opbouwen, en die zich daarvoor inspannen. Het huwelijk is namelijk een onderneming voor volwassenen. Sommigen, die deze stap reeds hebben ondernomen, hebben die volwassenheid nog niet

In iedere wijk een koor. Onder de aandacht van de bisschoppen en de gemeentepresidenten wordt gebracht dat in het Algemeen Kerkelijk Handboek op blz. 224 onder D. **Wijkkoren** staat:

Het wijkkoor is de officiële zanggroep voor de avondmaalsvergaderingen. Het dient geregeld in die vergadering te zingen. Het staat onder leiding van de bisschop die de verantwoordelijkheid heeft erop toe te zien dat het wordt georganiseerd en in stand gehouden, en dat het een vastgestelde tijd en plaats heeft voor wekelijkse repetities.

In iedere wijk of gemeente dient een koor te zijn, dat voortdurend door de bisschop of het gemeentepresidentenschap wordt aangemoedigd.

bereikt. Zij, en alle anderen die uitzien naar huwelijksgeluk, moeten de beginselen leren die hieraan ten grondslag liggen, en ze toepassen, indien ze hun dromen vervuld willen zien.

Er is natuurlijk dat „ondefinieerbare iets” waardoor twee mensen zich tot elkaar aangetrokken voelen, twee mensen die uit heel verschillende werelden zijn gekomen, of uit huizen die vlak naast elkaar staan. Die aantrekkingskracht is een zeer belangrijk bestanddeel bij de liefde, een mooi, lieflijk en goddelijk bestanddeel, maar het is in geen geval liefde in al zijn volheid. Het is een tere en mooie bloem, die opgekweekt moet worden in een tuin met hoedanigheden als respect, trouw, welwillendheid, gevoel voor de ander, verantwoordelijkheid en volwassenheid. Deze moeten worden gevoed door sterke vriendschapsbanden die elk egoïsme uitschakelen, en de belangstelling van beide personen richten op een huwelijksverbond dat van het hoogste belang is voor beiden, en zonder hetwelk er voor beiden geen geluk zal zijn.

Daniel Webster¹ sprak over vrijheid en eenheid, een politiek ideaal dat van directe toepassing is op het huwelijk. Wanneer twee jonge mensen door de liefde gedreven worden om uit te zien naar een huwelijk, een huis en een gezin, wanneer zij zich verenigen in de vriendschap en gebondenheid die tot deze heilige zegening kan leiden, dienen zij te denken aan vrijheid en eenheid. Abraham Lincoln begreep deze

combinatie met betrekking tot de natie. Hij wist dat er geen ware vrijheid kon zijn, tenzij de eenheid werd bewaard en versterkt.

Zo is het ook met het huwelijk. In het toneelstuk van Ibsen² „Een poppenhuis” komt een woordenwisseling tussen man en vrouw voor, die het fundament van vrijheid in het huwelijk illustreert. De man zegt tegen zijn vrouw: „Vóór alles bent je vrouw en moeder.” Haar antwoord is: „Ik geloof dat ik vóór alles een menselijk wezen ben.” Het huwelijk is een verbintenis tussen twee partners, waarbij elk op zich neemt een opgewekt, attent, mededogend klimaat te scheppen waarin de ander kan leven en groeien.

Het huwelijk is de vriendschap die het kaf wegblaast en het graan vergaart; dat zegt: ik aanvaard je als een uniek persoon, ik houd van je en respecteer je zoals je bent, ik zal je beschermen, en ik zal luisteren.

Het huwelijk is een liefdesgeschiedenis die bedoeld is om steeds beter te worden, groeiend van „verliefd zijn” naar liefhebben, scheppend en ondersteunend op alle mogelijke manieren. Het huwelijk is een verordening die twee kinderen van God bijeenbrengt, die samenkomen op een wijze zoals God het heeft geordend en die gestrekt door Zijn genade — naarmate zij deze zoeken en erom vragen — onder alle omstandigheden en bij alle spanningen of wederwaardigheden de heilige belofte eren die zij aan Hem en aan elkaar hebben gegeven.

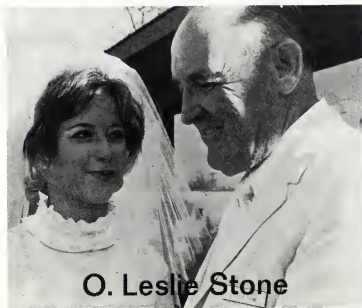
De ervaring in de ziekenhuiskamer, het leed en de pijn en de lieflijkheid ervan, zijn een deel van datgene waar het in een huwelijk om gaat. Probeer dat grote beeld voor ogen te houden — liefde, huis, gezin. Bereid u voor op alle drie. Zoek ernaar en tracht een liefde te ontwikkelen die geduldig luistert, die vrijelijk geeft, die edelmoedig vergeeft. Leer wat het betekent om „al uw hartstochten te beteugelen, opdat gij vervuld moogt zijn met liefde”. Ware liefde bekommert zich om de hele persoon en het hele leven en de toekomst van een ander. Geloof, dat de grootste schat van het leven, zoals een groot man eens zei, „diep verborgen ligt in ons eigen huis”. Geloof wat een ander ons leerde, dat „in het huis, het gezin en de liefde, de geestelijke bronnen liggen die het leven van het individu, het leven thuis en van de gemeenschap vervullen, ja zelfs bronnen die onze vertroebelde wereld kunnen redden en blijvende vrede kunnen brengen.”

Bereid u voor op de vorming van een dergelijk huwelijk, huis en gezin. Niets is belangrijker dan vrouw en moeder te zijn, maar geen enkele vrouw kan dat, tenzij zij als een menselijk wezen wordt beschouwd en behandeld door degenen die van haar houden. De persoonlijkheid van elke partner dient in het huwelijk te worden geaccepteerd, beschermd en bewaard, wil er geluk zijn; maar deze vrijheid moet worden beleefd in de geest van oprechte toewijding aan de opbouw van de eenheid huwelijk, niet voornamelijk in de geest van zelfzucht en zelfbevestiging. Iemand heeft gezegd dat de partners in een huwelijk gelijk zijn aan de snaren van een luit — gemaakt van verschillend materiaal, afgesteld op verschillende spanningen, verschillende klanken voortbrengend, doch gezamenlijk een melodie vormend. De liefde die leidt tot een gelukkig huwelijk en een goed gezin, stelt elke partner in staat zich volledig te wijden aan deze zeer nauwe en intieme relatie in het leven, en daarbij gelijkijdig de rechten en noden van elk afzonderlijk te beschermen teneinde

(wordt vervolgd op blz. 172)

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, en niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

V&A

Is het waar dat een tempelhuwelijk, voor het vereeuwigd wordt, verzegeld moet worden door de Heilige Geest der belofte? Wie mag het verzegelen?

Ieder huwelijk dat in een tempel wordt voltrokken voor tijd en eeuwigheid, wordt verzegeld door de Heilige Geest der belofte indien het waardig wordt aangegaan. De verzegelingen door deze Geest zijn niet beperkt tot huwelijken, maar zijn

ook van toepassing op alle andere verordeningen die door het priesterschap worden verricht.

Huwelijken kunnen in een tempel alleen worden voltrokken door iemand die de verzegelende macht van de profeet of president der Kerk heeft ontvangen, of van iemand die de sleutelen heeft ontvangen om deze autoriteit over te dragen. Bij allen, behalve de Algemene Autoriteiten, is de verzegelende macht beperkt tot die tempel waarvoor degenen die verzegelen, werden aangesteld. Wat betekent de Heilige Geest der belofte? Het betekent eenvoudig dat iedere verzegeling die op de voorgeschreven wijze wordt verricht, door iemand die de autoriteit bezit, het „stempel van goedkeuring” heeft en de belofte van onze hemelse Vader — afhankelijk van de getrouwheid van de persoon die de zegen ontving.

„En ziet, alles wat Hij van u verlangt, is Zijn geboden te onderhouden . . .” (Mosiah 2:22.)

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (L. & V. 82:10.)

„Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd.” (L. & V. 132:5.)

President Joseph Fielding Smith schreef: „Ik zal een verklaring geven van de uitdrukking ‚verzegeld door de Heilige Geest der belofte’. Dit heeft niet alleen betrekking op een huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid, maar op *elke verordening en zegen van het Evangelie*. De doop in de Kerk wordt verzegeld door deze Geest, evenals de bevestiging, ordening en alle verordeningen, alsmede het huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid.

„De betekenis van deze uitdrukking is: *ieder verbond, iedere overeenkomst, binding, verplichting, eed, gelofte en verrichting welke de mens ontvangt door de verbonden en zegeningen van het Evangelie wordt door de Heilige Geest met een belofte verzegeld. De belofte is dat de zegen verkregen wordt indien zij die ernaar streven oprecht en getrouw zijn tot het einde. Indien zij niet getrouw zijn, trekt de Heilige Geest de zegen terug, en wordt de belofte beëindigd.*” (Doctrines of Salvation [Bookcraft, 1957] vol. 2, blz. 94.)

De Heer houdt altijd Zijn beloften! Iedere verzegeling draagt Zijn belofte dat wij de zegeningen zullen ontvangen indien wij ons deel doen en onze verbonden met Hem nakomen; anders zullen wij ze niet ontvangen.

— O. Leslie Stone
President van de Tempel te Salt Lake City

„Moet een meisje zich zorgen maken wanneer ze niet trouwt?“

Antwoord: zuster Christensen

Nee. Bezorgdheid lost een probleem niet op, en bovendien is het geen plezierige gemoedstoestand.

Het is normaal voor een meisje dat lid is van de Kerk en dat weet dat het huwelijk en het moederschap door God zijn ingesteld, en dat het gezin kan voortduren tot in alle eeuwigheid, om hoopvol uit te zien naar een gelukkig huwelijk in dit leven. Zij moet dit blijven doen. Zij moet echter ook in gedachten houden dat de huwbare leeftijd van land tot land, van beschaving tot beschaving en zelfs van familie tot familie wijd uiteenloopt. Daarom kan er voor trouwen geen bepaalde leeftijd worden gegeven die overal zou kunnen gelden.

In Amerika, bij voorbeeld, trouwen ontelbare personen voor hun twintigste jaar, en toch ontwik-

kelen zij zich in het huwelijk tot verstandige en gelukkige partners. Omgekeerd zijn er ontelbare huwelijken op latere leeftijd die buitengewoon gelukkig zijn en die vreugde zullen schenken. De huwelijksplechtigheid zelf garandeert geen geluk en persoonlijke vervulling. De gerechtelijke verslagen over echtscheidingen bevestigen deze verklaring.

Ieder meisje behoort voortdurend bezig te zijn met opbouwende activiteiten die haar tot een gelukkige en waardevolle vrouw zullen maken. Dit zal het resultaat zijn van een leven dat in overeenstemming is met de leringen en idealen van het Evangelie. Indien mogelijk zou zij een specifieke beroepsopleiding moeten volgen en zich ook in gezinsverzorging moeten bekwamen. Waar mogelijk moet zij zich aansluiten bij activiteiten die haar de gelegenheid verschaffen om nieuwe vrienden te maken en geschikte huwbare mannen te ontmoeten.

Zij zou moeten leren dat de oprecht gelukkige vrouw iemand is die het leven beschouwt als een opbouwende ervaring, en die de vreugde kent van het onzelfzuchtig dienen van anderen.

Het alleenstaande meisje hoeft zich geen onnodige zorgen te maken over haar leeftijd, maar wel over de aard van haar persoonlijke leven.

Onze kerkleiders geven de volgende raad: „...gij goede zusters, die ongetrouwd bent en alleen, vrees niet dat zegeningen u onthouden zullen worden. U bent in geen enkel opzicht verplicht om een aanbod te accepteren dat u krijgt en dat u onaangenaam is, uit vrees dat u onder veroordeling zult komen. Indien u in uw hart voelt dat het Evangelie waar is, en dat u onder de juiste omstandigheden deze verordeningen en verzegelingen in de tempel van de Heer zoudt aanvaarden, wanneer dat uw geloof is en uw hoop en uw verlangen, en wanneer dat niet tot u komt, zal de Heer het tot stand brengen, en u zult worden gezegend, want geen zegen zal u worden onthouden...“ (Joseph Fielding Smith, *Elija the Prophet and His Mission* [Deseret Book Co., 1957] blz. 51.)

„Gij, jonge vrouwen, die in jaren toeneemt en nog geen huwelijksaanzoek hebt aanvaard, indien gij uzelf waardig maakt en gereed om naar het Huis des Heren te gaan, en geloof hebt in dit heilige beginsel, zelfs ofschoon het voorrecht van

een huwelijk nu nog niet tot u komt: de Heer zal u te zijner tijd belonen en geen zegen zal u onthouden worden. U heeft niet de verplichting om een aanzoek van een onwaardig iemand te aanvaarden uit vrees dat u van uw zegeningen verstoken zult blijven." (Harold B. Lee, *Youth and the Church* [Deseret Book Co., 1955], blz. 132.)

— Alberta H. Christensen
lid van het algemeen bestuur van de Zustershulp-
vereniging

Wat is zaligheid

Antwoord: president McCONKIE

Zaligheid is verhoging. Dat is de som en de inhoud van de hele zaak.

Zaligheid is het eeuwige leven. Het is een erfenis in de hoogste hemel van de celestiale wereld, de enige plaats waar de familie-eenheid voortduurt. Het bestaat uit de eeuwige voortzetting van de familie-eenheid in glorievolle verhoging in het koninkrijk Gods. Het bestaat uit de volheid van glorie van de Vader en een eeuwige voortzetting van de nakomelingschap. Het is geen lagere of mindere staat dan die welke gereserveerd werd voor diegenen die zullen worden zoals God is. Dat is Godschap.

Ik ken slechts drie plaatsen in al de openbaringen waar zaligheid iets betekent dat minder is dan de

volheid van eeuwige glorie in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon. Deze voorbeelden, en hun consequent beperkt gebruik van de uitdrukking, werden ons gegeven opdat wij een overzicht zouden hebben van het gehele plan van zaligheid. Alle andere schrifturen gebruiken zaligheid als synoniem voor eeuwig leven of verhoging, om ons de hoge beloning voor te houden die beloofd werd aan degenen die God liefhebben en met hun gehele hart dienen.

Hoewel „zaligheid” het eeuwige leven betekent, wordt het ook op andere manieren gebruikt, zoals:

1. *Onvoorwaardelijke of algemene zaligheid*

Deze zaligheid is onsterfelijkheid. Het betekent dat men zal opstaan en naar een van de koninkrijken van heerlijkheid zal gaan. Het heeft betrekking op verlossing van de dood, van hel, duivel en eindeloze kwelling. Ze valt ten deel aan alle mensen, behalve de zonen des verderfs.

2. *Voorwaardelijke of persoonlijke zaligheid*

Hiermee wordt soms de zaligheid in het celestiale koninkrijk bedoeld, die gereserveerd is voor diegenen die de wetten en verordeningen van het Evangelie gehoorzamen, hoewel het in de volle betekenis van het woord beperkt blijft tot diegenen die verhoging ontvangen in de hoogste hemel van de celestiale wereld.

3. *Zaligheid door de genade alleen*

Dit is hetzelfde als onvoorwaardelijke of algemene zaligheid, de toegevoegde naam geeft aan dat de desbetreffende zaligheid wordt verkregen door de genade Gods; gehoorzaamheid aan het Evangelie is niet vereist, d.w.z. dat ze wordt verkregen door de liefde en barmhartigheid Gods.

4. *Zaligheid door genade gepaard met gehoorzaamheid*

Alle mensen zullen opgewekt worden tot onsterfelijkheid door de genade Gods; zij die geloven en Zijn wetten gehoorzamen zullen eveneens tot het eeuwige leven worden opgewekt.

5. *Celestiale, terrestriale of telestiale zaligheid*

Deze termen verwijzen naar erfenissen in deze respectieve koninkrijken van heerlijkheid.

Wanneer de Schriften spreken over zaligheid, bedoelen zij echter vrijwel zonder uitzondering volkomen zaligheid; zij bedoelen eeuwig leven of verhoging; en al deze uitdrukkingen zijn geheel, totaal en volledig synoniem.

(wordt vervolgd
op blz. 168)

In Zijn huis

Het volgende werd genomen uit een filmstrip, die onder de leiding van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven werd geproduceerd. Het is een vervolg op de film „Voor Tijd en Alle Eeuwigheid“, die overal in de Kerk werd vertoond en die voor het vertonen verkrijgbaar is door bemiddeling van de distributiecentra van de Kerk. In die film verkoos Jeannette, een jonge heilige der laatste dagen, niet met haar verloofde te trouwen toen hij besloot liever een burgerlijk huwelijk dan een tempelhuwelijk te sluiten.

In deze nieuwe filmstrip bereidt Jeannette zich voor op een tempelhuwelijk met een andere jonge man. Door hun gesprek met de bisschop van haar verloofde leren we enige van de zegeningen kennen die hen deelachtig zullen worden doordat zij voor een huwelijk volgens Gods wil hebben gekozen. (Copyright First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. Produced by Brigham Young University Motion Pictures Department.)

Gefeliciteerd, Gerard! Ik ben werkelijk blij voor jou en Jeannette.

Wij zijn ook erg gelukkig, bisschop. Nu ik door u ben geïnterviewd, en Jeannette door haar bisschop, zouden we graag met u willen spreken over naar de tempel gaan.

Het besluit om te trouwen is zonder twijfel een van de belangrijkste besluiten die je in dit leven nemen kunt. Ik ben er zeker van dat jullie druk bezig zijn geweest met de voorbereidingen voor het huwelijk. Hoewel deze fysieke voorbereidingen belangrijk schijnen, zijn ze lang niet zo belangrijk als de geestelijke voorbereidingen voor een eeuwig huwelijk.

Ieder van jullie is een belangrijke persoon. Door jullie gedrag in het voorbestaan, hebben jullie in feite het recht verdiend om in deze bedeling, waarin je het Evangelie kunt hebben, te worden geboren.

Het is belangrijk dat jullie begrijpen, dat het gezin de fundamentele eenheid in het plan van het Evangelie is. De hele Kerk concentreert zich op het welzijn en de vooruitgang van het gezin in zowel dit leven als in het komende leven. Het tempel huwelijk en het naleven van het Evangelie is de wijze van de Heer waarop we deze gezinseenheid kunnen bereiken.

De meeste verordeningen van de Kerk kunnen, door het juiste gezag, overal verricht worden. Maar sommige zijn zo heilig, dat ze in de tempels worden verricht.

Huwelijken die voltrokken worden in de verzegelingskamers van de tempel zijn zaligmakende verordeningen, net zoals de doop.

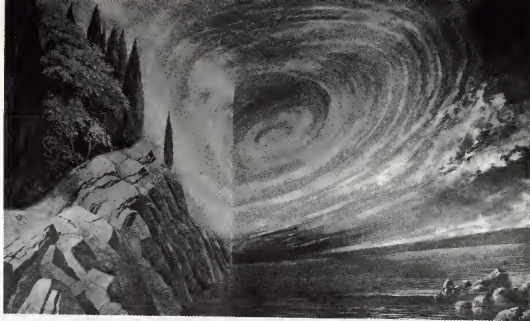
En je weet hoe belangrijk de doop is. De Heiland leerde ons zowel door Zijn voorbeeld als door Zijn leringen, dat we de zaligmakende verordeningen moeten nakomen — dat alleen maar „goed“ zijn niet voldoende is.

In de tempel zullen jullie instructies ontvangen en zullen jullie de belangrijke gevolgen van jullie eeuwige reis leren kennen.

*Je zal onderricht ont-
vangen omtrent de schep-
ping van deze wereld,*

*en over onze eerste
ouders, die in de Hof van
Eden werden geplaatst.*

*Je zal te weten komen
hoe Satan Adam en Eva
verleidde,*

*en hoe ze uit de Hof
en uit de tegenwoordigheid
van God werden verdreven
en in onze wereld met al
zijn tegenstellingen
kwamen.*

*Hier leerden ze over
zowel de vreugden als de
ongemakken van het leven.*

*Nadat Adam en Eva uit
de Hof van Eden werden
verdreven en in de wereld
waarin we nu leven werden
geplaatst,*

*werd hun het Evangelie
onderwezen en sloten zij
met God verbonden van
gehoorzaamheid precies
zoals jullie in de tempel
zullen doen. De wijze
waarop we ons aan deze
verbonden zullen houden
zal het soort leven
bepalen dat we zullen
genieten na deze
sterfelijke ervaring.*

*Je hebt beiden geleerd
dat in de eeuwige wereld
koninkrijken van heer-
lijkheid zijn. Athankelijk
van jullie gedrag in dit
leven zullen jullie een van
deze heerlijkheden
beërven.*

*Het doel van het
Evangelie en van het
tempel huwelijk is niet
alleen om ons tezamen te
houden, maar ook om ons
de aanspraak te geven op
de hoogste beloning die
onze hemelse Vader voor
ons heeft – verhoging in
het celestiale koninkrijk.
Dit koninkrijk wordt
gesymboliseerd door de
celestiale kamer.*

*Verhoging in het
celestiale koninkrijk is
belangrijk want alleen
daar kunnen we blijven
genieten van de familie-
verhouding die we hier tot
stand hebben gebracht.
Het is het deel van onze
eeuwige reis, dat het
Evangelie voor ons bereidt.*

*Jullie huwelijk in de
tempel zal een verbond
zijn met elkaar en met
jullie Vader in de hemel,
want je zult beloven zowel
Hem als elkaar, als man en
vrouw, trouw te blijven.*

Als jullie bij het altaar in de tempel neerknielen, zullen jullie door de macht van het heilige priesterschap verzegeld worden. Dit huwelijk kan dan een eeuwige verbintenis worden, die de dood zal overleven.

Deze macht verbindt vrouwen aan mannen en kinderen aan ouders in een gelukkige verbintenis die voor eeuwig zal duren. Het wonderbaarlijke van dit plan is dat, behalve dat je tezamen bent, je samen ook een liefde zal delen die zich zal blijven ontwikkelen.

De Heer heeft ons in Leer en Verbonden afdeling 132 verteld, dat tenzij we een celestiaal huwelijk sluiten, we niet de hoogste graad van heerlijkheid in het celestiale koninkrijk kunnen bereiken. Hij maakt ons ook duidelijk wat er zal gebeuren met degenen die nooit de zegeningen van een tempelhuwelijk ontvangen, niet in dit leven noch door tempelwerk van iemand anders. De Heer heeft gezegd:

„Indien daarom een man een vrouw huwt in de wereld, en haar niet door Mij noch door Mijn woord huwt, en hij verbindt zich met haar zolang hij in de wereld is en zij met hem, dan zijn hun verbond en hun huwelijk niet van kracht, wanneer zij dood en uit de wereld zijn; zij zijn daarom niet door enige wet gebonden, wanneer zij uit de wereld zijn.

„Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk, noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te dienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.“ (L. & V. 132:15–16.)

Denk er dus aan, wanneer jullie samen vooruitgang maken, dat je de goede dingen des levens zoekt. Behandel elkaar met de vriendelijkheid en het respect die je als kinderen van onze Vader in de hemel verdient, en jullie liefde zal blijven groeien. Deze eeuwige verbintenis is een groot gedeelte van je voorbereiding voor verhoging in het celestiale koninkrijk. Het zal jullie in dit leven een basis geven voor vreugde en begrip. Het zal jullie liefde verstevigen en jullie huiselijk leven mooier maken terwijl je samen je toekomst hier op aarde opbouwt.

ZZ

ze zeggen

Dr Spencer J. Condie, gewoon hoogleraar in de sociologie aan de Brigham Young Universiteit

Utopia-verblindings

Met een chimpansee is een bijzonder boeiende proefneming gedaan op het gebied van de dierenpsychologie. Deze chimpansee werd met een tros bananen in een kamer gezet. Toen hij begon te watertanden bij de gedachte aan het feestmaal dat hem wachtte werd er een kist over de bananen heen geplaatst en werd hij voor een poosje weggebracht naar een kamer ernaast.

De proefnemer verving toen, zonder dat de chimpansee het kon zien, de bananen door een krop sla, en zette weer de kist daar overheen. Bij zijn terugkomst draafde de chimpansee triomfantelijk door de kamer en klieperde hij de kist weg. Wie schetste zijn verbazing en ontsteltenis toen hij een krop sla zag in plaats van de bananen die hij verwacht had. Van teleurstelling werd hij zo intens nijdig dat hij een schreeuw gaf die het bloed in je aderen deed stollen en begon hij de sla aan stukken te scheuren en erop te stampen, zodat ze in het geheel niet meer te eten was.¹

Nu is het interessante met chimpansees, dat sla, evenals bananen, tot hun felst-begeerde lekkernijen behoort. Onder normale omstandigheden zal een chimpansee die uit die twee alternatieven een keuze mag maken zelfs met even grote waarschijnlijkheid zijn keuze op de sla bepalen als op de bananen. Ziet u, de ware reden waarom de chimpansee de sla weigerde, was dat hij zijn hart nu eenmaal op bananen had gezet.

Heel wat mensen zijn zoals deze chimpansee — ze wijzen de goede wereld waarin zij leven van de hand, omdat dat niet de volmaakte wereld is die zij zich wensen. Kortom, ze lijden aan „utopia-verblindings.“

Kaye Lynne Pugh tijdens een ringconferentie van de ring Holladay (Utah) South, een paar maanden voor zij bij een ongeluk om het leven kwam

Ik heb onlangs kennis gemaakt met een jongeman die juist van zijn zending was teruggekeerd en weer op de Universiteit van Utah terug was. Toen hij op een dag aan het praten was, vertelde hij me een ervaring, die hij had opgedaan toen hij net zijn zendingsroeping had ontvangen.

Randy was naar één van de zendingsgebieden in Duitsland geroepen, en hij vond dat't voor hem de beste manier om Duits te leren zou zijn, als hij het Boek van Mormon in het Duits las. Hij kocht dus een Duits woordenboek en een Duits Boek van Mormon en begon met I Nephi.

Het ging een poosje nogal moeizaam — hij had nooit tevoren iets in het Duits gezien, zodat hij haast ieder woord moest opzoeken. Toen hij verder en verder kwam, werden de woorden vertrouwd, en het werd zo dat hij zijn woordenboek niet zo erg veel meer hoefde te gebruiken, tot hij aan de Woorden van Mormon toe was. Hij viel ineens terug tot de beginfase; hij begreep het Duits helemaal niet meer. Er was een andere schrijver aan het woord gekomen, en deze schrijver schreef met een andere woordenschat dan Nephi had gebruikt.

Randy heeft me verteld dat hij dezelfde ervaring opdeed iedere keer dat hij in het Boek van Mormon van de ene schrijver op de andere overging. Hij zei dat dit zijn getuigenis nog meer versterkte, omdat hij toen met zekerheid wist dat Joseph Smith dit boek niet had geschreven, maar het door de macht van onze hemelse Vader had vertaald van de geschriften van verscheidene auteurs.

Lila Chadwick, tijdens een diploma-uitreiking op het theologisch seminarie van de ring Twin Falls en Twin Falls West

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.“ (L. & V. 76:22—23.)

Dit is het getuigenis dat Joseph Smith en Sidney Rigdon aan

de wereld hebben gegeven. Wat zou het een heerlijke zegening zijn als je even vast en zeker wist als zij, dat Jezus onze levende Heiland is! En we kunnen het weten. Onder ons zullen weinigen net als zij zien dat Hij leeft; de meesten van ons zullen hun kennis moeten opdoen door te voelen — door Zijn tegenwoordigheid te voelen zoals we de wind die onzichtbaar is voelen.

Een getuigenis dat Jezus leeft is het grootste geschenk dat je bezitten kunt. Onze voornaamste verantwoordelijkheid, onze belangrijkste plicht is dat we dat getuigenis krijgen, want we ontvangen alleen daardoor onze zegeningen zoals het priesterschap, de doop, de gave des Heiligen Geestes, begiftigingen en het eeuwige huwelijk.

Een getuigenis dat Christus leeft is de rijkste schat die een mens op aarde bezitten kan.

Ik heb een vriend die een getuigenis wil hebben. Hij wil net zo positief en zo zeker zijn als Joseph Smith en Sidney Rigdon zijn geweest. Hij zou willen weten dat zijn Verlosser leeft, maar hij zoekt zijn getuigenis in de verkeerde richting. Op een dag heb ik hem horen zeggen: „Lever jij me het wetenschappelijk bewijs dat Jezus leeft, dan wordt ik lid van je kerk.“ Nu, zoals wetenschappelijk proberen te bewijzen, is te vergelijken met het wegen van tarwe met een liniaal. Zo wordt dat nu eenmaal niet gedaan.

¹ John Levy and Ruth Munroe, *The Happy Family* (New York, Ruth Munroe Levy, 1938), blz. 179—180.

De kracht van de liefde

PRESIDENT MILTON R. HUNTER
van de Eerste Raad van Zeventig

Geliefde broeders en zusters, ik vraag nederig of de Geest Gods mij zal leiden bij wat ik vandaag zeg. De duivel mobiliseert al zijn strijdkrachten om het mensdom tweedracht, zonde en smart te brengen. De rampen kunnen afgewend worden, voor zover de mensen het grondbeginsel van het evangelie van Jezus Christus, dat liefde is, naleven.

Bij zekere gelegenheid stelde een wetgeleerde Jezus een vraag, „Hem verzoekende, en zeggende:

„Meester! welk is het grote gebod in de wet?

„En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.“ (Mt. 22:35-40.)

In de dagen van onze Heiland werden de Hebreeuwse schrifturen in delen ondervverdeeld. De eerste vijf boeken werden de Wet genoemd. Een volgende groep werd de Profeten genoemd. In zijn antwoord aan de wetgeleerde haalde de Meester Deuteronomium en Leviticus aan, twee boeken van de Hebreeuwse Wet. Zodoende verklaarde Jezus Christus dat de twee grote liefdewetten de basis vormden van alle godsdienstige leringen in de Hebreeuwse schrifturen.

Aangezien het eerste en het grote gebod inhoudt dat we de Heer onze God moeten liefhebben, rijst de vraag hoe wij onze liefde voor Hem kunnen laten blijken. Wij kunnen onze liefde tonen door ons gebed tot onze Vader, dat we opzenden in de naam van de Zoon, en ook door onze verering van die goddelijke Wezens. Maar Jezus heeft

volledigheidshalve gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden." (Joh. 14:15.) Anders gezegd: wij moeten „leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat." (L. & V. 84:44.)

Onze eeuwige Vader en Zijn eniggeboren Zoon hebben beiden een sterke, begrijpende, en volkomen liefde jegens ons. Hun intelligentie en begrip zijn veel groter dan die van ons en dus zullen Hun gevoelens van liefde ons vermogen om lief te hebben verre overtreffen. Liefde is een eigenschap die in deze goddelijke Wezens zo hoog ontwikkeld is, dat de Schriften zeggen: „God is liefde." (I Joh. 4:16.) Feitelijk gaat de alles overtreffende liefde van de Godheid hoger en dieper dan onze diepste gevoelens en onze scherpzinnigste gedachten.

In tijden dat we diepe geestelijke ervaringen beleven, als we de Geest overvloedig gewaarworden, komen wij tot een beter besef van de grootte van Gods liefde.

God is de Vader van onze geest. Hij heeft ons een plaats op aarde gegeven en ons door bemiddeling van Zijn eniggeboren Zoon voorzien van een evangelieplan van, zaligheid, waardoor het ons mogelijk werd gemaakt in Zijn tegenwoordigheid terug te komen en verhoging of eeuwig leven te ontvangen. Zij die deze heerlijke staat bereiken, zullen de zoetheid smaken van de liefde die ons tegenwoordige begrip te boven gaat.

... also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Joh. 3:16.)

Ook had Jezus Christus ons zo lief, dat Hij vrijwillig Zijn leven heeft afgelegd en Zijn bloed heeft vergoten voor onze zonden, ten einde een algemene opstanding des vleses teweeg te brengen. „Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden." (Joh. 15:13.)

In het hele menselijk geslacht komt geen ander geval voor, waarin het beginsel van de liefde zo volmaakt tot uitdrukking komt, als in het leven dat Jezus in Palestina heeft geleid, en in Zijn bediening onder de Nephieten, na Zijn opstanding. Hij genas de zieken, deed de doden opstaan, hergaf de blinden het gezicht, de doven het gehoor, en reinigde hen die aan melaatsheid leden. Zijn hart werd met mededogen vervuld jegens de armen en bedroefden. Hij bouwde hen geestelijk op met Zijn grote begrip.

In het Boek van Mormon staat een prachtig voorbeeld van liefde en het mededogen van Christus, wanneer Hij de kleine kinderen zegent.

„En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen

één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

„En toen Hij dit had gedaan weende Hij wederom; „En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

„En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen." (III Ne. 17:21-24.)

Christus geeft een schitterend blijk van Zijn liefde als Hij aan het kruis hangt, in pijn en doodsangst, en de dood nabij. Dan bidt Jezus: „Vader, vergeef het hun, want ze weten niet, wat zij doen." (Luk. 23:34.)

In het evangelie van Jezus Christus staat het thema van de liefde centraal en vormt het de grootste stuwkracht. De Heiland heeft aan zijn apostelen geleerd:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt.

„Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander." (Joh. 13:34-35.)

Christus verklaarde dat het tweede grote gebod was, de naaste lief te hebben als zichzelf. De Meester wist wel dat het in de menselijke natuur ligt egoïstisch te zijn. Daarom moeten we om goede christenen te zijn andere mensen net zo liefhebben als we onszelf liefhebben. Hadden we onze naasten zo lief als onszelf, dan zou heel onze omgang met hen zich kenmerken door vriendelijkheid, barmhartigheid en edelmoedigheid. Al onze daden zouden door de liefde worden bepaald. Jezus heeft ook geleerd:

„Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen;

„Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, Die in de hemelen is: . . .

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is." (Mt. 5:44-45, 48.)

Hoe dient de verhouding tussen man en vrouw te zijn, vooral onder de heiligen der laatste dagen?

Man en vrouw dienen altijd hoffelijk en vriendelijk voor elkaar te zijn. Geen van beiden zou ooit iets moeten zeggen of doen dat kwetsend is voor de ander. Steeds dient over en weer de grootste liefde en genegenheid te worden betoond. Beiden moesten er zich te allen tijde voor inspannen al het mogelijke te doen om vreugde en geluk te brengen in het leven van de ander. Een man dient waardering op te brengen voor wat zijn echtgenote is en doet, en die waardering onder woorden te brengen, en

zij behoort net zo te doen. We moeten iedere gelegenheid aangrijpen om elkaar op te bouwen en gelukkig te maken. Man en vrouw mogen nooit een dag voorbij laten gaan zonder uiting te geven aan hun liefde voor elkaar. We moeten niet van de gedachte uitgaan dat onze ega het wel weet en dat het niet nodig is het nog eens onder woorden te brengen. Ik heb eens de eer gesmaakt dat president Joseph Fielding Smith met zijn zeer geliefde echtgenote Jessie een conferentie bijwoonde, waar ik een functie vervulde. Zuster Smith zei toen in haar toespraak: „Ik laat nooit een dag voorbijgaan, dat ik mijn man niet vertel dat ik van hem houd, en hij laat nooit een dag voorbijgaan zonder mij over zijn liefde te vertellen.”

Als het er zo voor staat, zullen Gods zegeningen van de hemel over een echtpaar neerdalen, vooral als het in het huis des Heren is getrouwd door de macht van het priesterschap. De macht van omhoog verbindt zulk een echtpaar voor eeuwig in de liefde en in het huwelijk.

President David O. McKay, die altijd het pleit gevoerd heeft voor liefde en eensgezindheid in het gezin, heeft gezegd: „Een gezin wordt bestendigd door de liefde.” (*Pathways to Happiness* [Bookcraft], blz. 114.)

„Leer de waarde van zelfdiscipline. Van een woord dat ongesproken blijft hebt u nooit spijt. Ik ben van mening dat gebrek aan zelfbeheersing een van de meest voorkomende oorzaken van verdriet en onenigheid is. We zien in de ander iets waar we niet van houden. Daarover een veroordeling uitspreken is maar al te gemakkelijk. En zo'n woord van veroordeling zet kwaad bloed. Maar zien we iets dergelijks en weerhouden we ons ervan ons uit te spreken, dan heerst er voor we het weten eendracht en vrede, en geen vijandigheid en kwade wil. Een van de belangrijkste krachten die bijdragen tot de eensgezindheid in een huisgezin is het in toom houden van de tong, en die kracht wordt door te veel mensen onder ons niet tot ontwikkeling gebracht.” (Idem blz. 120.)

Het gezinsleven dient door liefde te worden gekarakteriseerd; daar moet alles om draaien. De ouders moeten ieder kind steeds het gevoel geven dat hij in het gezin een grote rol speelt. Door hun liefde voor hun kinderen onder woorden te brengen, kunnen de ouders hun op alle mogelijke manieren laten zien dat ze geweldig veel van ze houden. Dan houdt de Geest des Heren in het huis verblijf. De liefde staat centraal in het gezin, en daardoor staat God in het middelpunt. Op hun beurt zullen de kinderen die liefde beantwoorden met liefde jegens hun ouders, en hun best doen om het hun naar de zin te maken.

Gezinnen die krachtig door de macht van de liefde bewogen worden, streven ernaar om de geboden van onze Heiland tot in de kleinste bijzonderheden te onderhouden en om eens terug te keren in de tegenwoordigheid van de eeuwige Vader en Diens eniggeboren Zoon, en daar te wonen.

Ik geef mijn getuigenis, dat het ware evangelie van onze

Heer weer op aarde is hersteld, en dat de kerk van de Meester De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

(vervolg van blz. 159)

Het eeuwige leven is de naam van het leven dat God leidt. Vandaar de geopenbaarde verklaringen: „... het eeuwige leven ... is de grootste van alle gaven Gods” (L. & V. 14:7.); en „... er is geen grotere gave, dan de gave der zaligheid” (L. & V. 6:13.), want er is niets dat groter is dan God en het leven dat Hij leidt.

Verhoging is een erfenis in de hoogste hemel van de celestiale wereld, waar de familie-eenheid blijft voortbestaan en waar zij die dit ontvangen, de volheid van de glorie van de Vader ontvangen en een eeuwige voortzetting van de nakomelingenschap. (Zie L. & V. 132:19-24.)

Joseph Smith gaf een definitie van zaligheid toen hij zei: „Zaligheid bestaat uit de heerlijkheid, autoriteit, majesteit, macht en heerschappij die Jehova bezit en uit niets anders; en niemand kan deze bezitten dan Hijzelf, of iemand die aan Hem gelijk is.”

Sprekende over de aard van zaligheid, onderrichtte de profeet dat het betekende „aan Christus gelijk zijn”, „en Hij was gelijk aan de Vader”, het grote prototype van alle verhoogde wezens; en voor elk deel van het mensdom betekent Hem gelijk worden, zalig gemaakt worden; en Hem niet gelijk worden, verdoemd worden; en op deze scharnieren draait de deur der zaligheid.” (Zie *Lectures on Faith*, blz. 36-67.)

Deze leringen van Joseph Smith zijn wat inhoud betreft dezelfde als die welke het Boek van Mormon verkondigt, waarin de opgestane Heer over verhoogde mensen zegt: „... en gij zult zijn zoals Ik ben, en Ik ben zoals de Vader is; en de Vader en Ik zijn één”. (III Ne. 28:10.)

Dus in de ware en nauwkeurige betekenis van het woord zijn zij alle gelijk, zaligheid, eeuwig leven en verhoging — zij betekenen komen waar God is en aan Hem gelijk zijn!

— President Bruce R. McConkie
van de Eerste Raad van Zeventig

Tolerantie jegens het kwade

DOOR M. DALLAS BURNETT

Het is verbazingwekkend, hoe gemakkelijk de mensen ertoe komen verdraagzaam te worden jegens het kwade. Daden en gedachten die heel bestial van de Satan afkomstig zijn, en die in het verleden algemeen werden verworpen, worden meer en meer mensen van de wereld vandaag welgevallig, mits ze eerst in kleine, maar later steeds groter wordende doses worden gepresenteerd.

Laten we twee voorbeelden daarvan bezien. Het ene is de haast volledige aanvaarding van bijzonder korte rokken. Zij die in het midden brengen dat de minirok wel eens een kwestie van moraal zou kunnen betekenen, worden als preuts gebrandmerkt; evenwel wordt hun aangezegd dat het kwaad schuilt in degene die er kwaad in ziet. En die instelling is in de Kerk niet helemaal ongewoon. Er zijn vrouwen en meisjes en mannen die het standpunt van de Kerk inzake fatsoenlijke kleding kennen en die toch zo verdraagzaam jegens het kwade zijn dat ze er geen gewetensbezwaren bij schijnen te hebben.

Ons tweede voorbeeld is waarschijnlijk van ernstiger karakter, maar het hoort thuis in dezelfde algemene categorie die ons zorgen baart. Onder de dekmantel van de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van drukpers en de noodzaak van realistische kunst, hebben de filmmakers, de boekenschrijvers en de televisiemensen een stortvloed van vuiligheid uitgetogen, die een tiental jaren geleden schunnig geweest zou zijn, maar tegenwoordig slechts een bewijs is voor ons „moderne, vooruitstrevende denken“.

Het probleem van die vuzigheid, dat zich wereldwijd voordoet, moet zorgvuldig worden bekeken. In de eerste plaats behoeft het maar weinig betoog dat seksueel-georiënteerde zaken, waarbij munt wordt geslagen uit het appelleren aan de hartstochten, niet verenigbaar zijn met de leringen van de Kerk. Heiligen der laatste dagen die

zich willens en wetens met zoiets inlaten, nemen deel aan het kwade. Dat is op zich zelf al erg genoeg, maar het houdt ook nog de mogelijkheid in zich dat de invloed van het kwade tot andere immorele daden zal leiden.

Omdat de Heer heeft gezegd dat Hij niet met de geringste mate van toelating de zonde kan aanschouwen, is het zo helder als glas dat we onszelf in gevaar brengen als we ons met vuzige boeken, films of televisieprogramma's afgeven. Zo eenvoudig ligt dat. Nu zal het niet in alle gevallen even gemakkelijk zijn om alle onbetamelijke dingen te onderkennen, maar in waarschijnlijk 95 procent van de gevallen bestaat er geen enkele twijfel over.

Het komt ons voor dat het voor een kerklid moeilijker valt om zijn standpunt te bepalen jegens hetgeen de overheid onderneemt tegen pornografie en onzedelijkheid. De heiligen der laatste dagen leiden hun leven onder diverse regeringen, die zich zeer uiteenlopend opstellen tegenover onzedelijkheid. De meeste regeringen beweren althans dat ze vrijheid van meningsuiting garanderen, en er zijn naties die menen dat er helemaal geen beperkende bepalingen voor de vloedgolf van seksuele openhartigheid moeten gelden.

In Nederland bijvoorbeeld zien we een verschuiving van normen, evenals in de Verenigde Staten. Nog in 1957 heeft de Hoge Raad van de Verenigde Staten het beginsel uitgesproken, dat de onzedelijkheid niet valt onder de beschermde uitingsvormen. Zoals algemeen wordt toegegeven, was de raad er niet zo zeker van wat onder onzedelijkheid dient te worden verstaan, maar leek er in ieder geval een krachtig tegenstander van.

Tegenwoordig vraagt men zich af wat de geldende normen zijn. Langzaam maar zeker gaat het er in de wereld naar toe dat niets meer als onzedelijk wordt aangemerkt, of dat men van de onzedelijkheid een beschermde uitingsvorm maakt. Dit is de eerder genoemde groeiende verdraagzaamheid jegens het kwade. En deze gaat steun krijgen in een aantal rechterlijke

uitspraken. In de meeste gevallen wordt die steun voor de schijn gebaseerd op de overweging dat de vrijheid van meningsuiting belangrijker is dan wat ook.

Een cabaretier die het een paar jaar geleden over de maatschappelijke onderwerpen had, kon de vinger wel eens op de wonde gelegd hebben toen hij zei dat de tegenwoordige „vrijheidsstrijders“ de vuiligheid die handen boven het hoofd houden onder het mom dat ze de vrijheid van meningsuiting verdedigen, maar dat ze in werkelijkheid vechten voor de vrijheid van vermaak, die in geen enkele grondwet gewaarborgd wordt. In zijn parodie kwam hij met de gedachte: „Laten we het maar eerlijk toegeven: vuzige boeken zijn leuk.“

Nu is vrijheid van meningsuiting inderdaad een onschatbaar voorrecht. In de theologie van de heiligen der laatste dagen over de vrije wil van de mens wordt duidelijk tegenover ons allemaal uitgesproken dat er de breedst mogelijke gedachtenuitwisseling zijn moet als het gaat om het zoeken naar de waarheid.

Laat ons echter niet verleid worden tot de gedachte dat ooit een samenleving absolute, ongebreidelde „vrijheid“ kan dulden. Vrijheid heeft alleen betekenis als er sprake is van verantwoordelijkheid aanvaarden. Als iemand zijn vrijheid zo gebruikt dat anderen er door in gevaar komen, zou het dwaasheid zijn hem die vrijheid langer toe te staan.

Zij die leuren met vuiligheid — en daartoe behoren velen die momenteel opereren door middel van commercieel aanvaardbare communicatiemediën — vormen een gevaar voor de samenleving. In de meeste gevallen beogen ze met hun waren niet het bevorderen van een gesprek over belangrijke denkbeelden, maar het maken van winst.

Dat men verkeerde denkbeelden verdedigt kan in een democratische samenleving nog wel worden toegestaan, maar het in woord en beeld en in gedrukte vorm appelleren aan de zinnelijke lusten moet daar duidelijk van worden onderscheiden. ○

Nog een kans

DOOR JOSEPH TILTON

Er was weer een dag voorbij en in de tent van zijn peloton liet technisch specialist Jerry Andrews zich in zijn hoekje op zijn veldbed vallen.

De oorlog, waarvan iedereen beweerde dat er nu een einde aan kwam, was voor hem nog steeds harde werkelijkheid. De voortdurende waakzaamheid die bij de konvooierdienst vereist was, zag kans om een mens te slopen. Dat had je nodig: op je veldbed liggen en je niet meer hoeven te bewegen.

„Hé, Dominee!” riep zijn beste vriend, Schmidt, hem toe, degene die Jerry die bijnaam had gegeven. „Ga jij nog eten?”

„Staks. Nou veel te moe. Wil alleen maar liggen, met m'n ogen dicht.”

„Wel, loop de prak niet mis. Als sergeant Briley de boel sluit ben je te laat, dan krijg je niks meer. Ik ga eerst naar de washokken.”

„Haal me op als je terug bent. Misschien kom ik dan ook.” Schmidt vertrok. Jerry deed zijn ogen dicht en viel al gauw in slaap. Met een schok werd hij wakker. Buiten was het donker. Schmidt was vergeten hem wakker te maken voor de prak. Hij zag de rest van het peloton om het bed van Carter zitten, aan het andere eind van de tent.

„Hé, Dominee,” riep Carter. „Tijd dat je wakker werd. Alles zou je neus voorbijgaan.”

„Wat is er aan de hand?” Hij ging naar het veldbed van Carter. Schmidt maakte voor hem plaats op een soldatenkist.

„De baas heeft gezegd dat er na vanavond in de tenten geen sterke drank meer mag worden gebruikt. We moeten de rest van de zuip inleveren, en dan zullen we het terug moeten kopen bij die tent die de jongens van compagnie A vandaag hebben opgezet. En verder heeft Cary vandaag bericht gekregen dat hij pappie is.”

„Gefeliciteerd, pappie.”

„Bedankt, Dominee.”

„En,” ging Carter verder, „ik heb net order gekregen om naar huis te gaan. Over vier dagen ga ik weg.”

„Dat is grandioos, Carter!”

„We hebben dus drie aanleidingen voor een gecombineerde fuif om de zaak een beetje af te ronden. Kom op, Dominee,” Carter duwde hem de fles toe, „drink es met ons mee.”

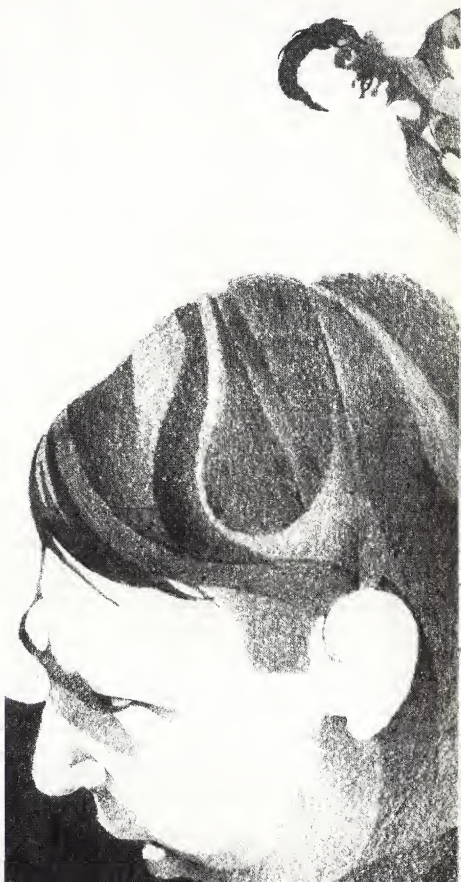
„Nee, dank je.”

„Kom op, Dominee! Man, ik ga met een paar dagen naar huis. Ben je m'n vriend dan niet?”

„Jawel, maar...”

„Niks ervan. Zijn we vrienden of niet?”

„Dat weet je wel.”

„Drink dan es uit, maat! D'r komt nog bij dat Cary pappa is. Zou geschikt van de Dominee zijn, niet Cary, als ie ons liet zien dat hij bij zulke bijzondere gelegenheden menselijk genoeg is.“

„Zou het zeker! Kom op. Dominee, niemand wordt meer dan eens vader van z'n eerste kind!“

„Ik kan het niet doen.“

„Hoe dat zo?“ Carter wenste zichzelf geluk door nog eens uit de fles te drinken. Hij gaf hem aan Cary.

„Nou, het is tegen mijn godsdienst. En alcohol is trouwens schadelijk voor het lichaam.“

„Schei uit! Dat antwoord van je klinkt net alsof je het op de zondagsschool uit je hoofd hebt geleerd! Je zegt dat net zo overtuigend op als een jochie dat een gedicht of zoiets opdreunt. Je zal er niks van krijgen! Morgenochtend is het je lijf wel weer uit. Laat je dat tussen jou en je

vrienden komen?“ Carter hield zijn duim en zijn wijsvinger een halve centimeter van elkaar. „Is dat beetje belangrijker voor je dan je vrienden?“

De rest van het peloton ging meeschreeuwen. Zelfs zijn beste vriend, Schmidt, drong krachtig bij hem aan: „Kom op, Dominee, één slokje maar.“

„Maar een beetje.“

„Wat kan dat nou voor kwaad?“

„Je zal er niet dood van gaan! Laat ons zien dat je menselijk bent.“

Jerry was met één tegen elf, en die elf waren zijn beste vrienden in het leger. Ze waren nu vijf maanden bij elkaar, al die tijd sinds ze uit de Verenigde Staten weg gingen. Ze hadden elkaar verteld over thuis, over hun meisje, over het leger, en ze hadden elkaar hun toekomstplannen toevertrouwd. Ze vormden een eenheid met elkaar zoals in het gewone burgerleven niet bestond, en hij, Jerry Andrews, wilde ze nu hun zin niet geven.

Hij had op de een of andere manier de fles in zijn handen gekregen. Hij hield hem hoger. Aller ogen waren op hem en op de fles gericht. Hij hield hem scheef en nam een klein teugje. Toen hij de fles liet zakken leek het of er binnenin hem vuur meesting naar beneden. Hij stikte haast en tranen van pijn sprongen hem in de ogen. Toen viel hem op dat het volkomen stil was in de tent.

„Asjemenou,“ sprak Carter ongelovig. „Andrews heeft het echt gedaan.“

„Jaja,“ viel Cary hem bij. „Hij is niet anders dan de rest hier.“

„Jammer, Andrews,“ voegde Schmidt er aan toe. „Cary heeft gelijk. Je bent niet anders dan wie ook hier.“

Jerry voelde zich ziek van binnen. Hij stond op van de soldatenkist. Toen zag hij majoor Allen, zijn pelotonscommandant, in de deuropening staan; zijn gezicht was grauw. „Ik dacht dat jij anders was, Jerry. Ik dacht het echt.“

„Maar dat ben ik ook,“ kreunde hij in zijn benauwdheid. „Geef me nog een kans. Doe dan toch alsof er niets gebeurd is. Vergeet het toch!“

„Geen van deze mannen hier kan het vergeten, Jerry. Eerst ben je anders geweest dan de rest. Nu ben je net zo. Nu zullen ze het feit dat jij een keer gedronken hebt aangrijpen om hun eigen daden te rechtvaardigen. Jij vormt hun excuus.“

„Neel Zo had ik het niet bedoeld. Ik wil terug naar de situatie zoals die eerst was.“

„Terugkeren kun je niet, Jerry. Wrijf je ogen maar uit voor het feit dat je alleen maar door kunt gaan, niet terug.“

Wrijf je ogen uit!

Met een schok werd hij wakker. Schmidt, die nog nat was van zijn douche, stond aan zijn linkervoet te schudden. „Wat lig jij te slapen, Dominee. Over vijf minuten nokken ze af met de prak. We kunnen het nog halen als we hard lopen. Hé, wat zit je nou te grinniken? Ik moet dat boek maar eens doornemen dat jij me wilt laten lezen. Staat er ook iets in over hongerwolven zoals jij?“

(vervolg van blz. 156)

de een persoonlijkheid te zijn en te blijven, die op zijn eigen unieke wijze wordt bemind, beschermd en gewaardeerd.

Waar u zich ook bevindt, nog jaren er vandaan, er na aan toe, of er door verbonden, wees ten opzichte van het huwelijk verstandig, wees zorgvuldig bij uw keuze, uw voorbereidingen, in uw gebeden, want het is het innigste, de meest totale verbintenis die men in zijn leven aangaat. Verliefd zijn leidt tot een huwelijk, en een huwelijk betekent een huis en een gezin. Bij ons is het huwelijk een eeuwig verbond, dat beloften insluit die ons blijvend binden. Het tempelhuwelijk is meer dan een ervaring in de tempel, de heilige ceremonie, de autoriteit waardoor het werd voltrokken, de prachtige beloften die op ons verzegeld worden. Het sluit ook onze houding tegenover het huwelijk in, onze voorbereiding ervoor, onze waardigheid om het aan te gaan, en onze mogelijkheid om het te leven en tot ontplooiing te brengen. Dit vereist bedachtzame en gebedsvolle voorbereiding en keuze.

Het huwelijk is een verbintenis waarbij beide partners zowel grote verantwoordelijkheden als voorrechten aangaan.

Ouderling Marion D. Hanks
assistent van de Raad der Twaalfen

1 Webster, Daniel: 1782—1852. Amerikaans staatsman en redenaar.

2 Ibsen, Henrik: 1828—1906. Noorse toneelschrijver en dichter.

(vervolg van blz. 147)

gevonden. Als de herstelde Kerk van Jezus Christus dragen wij dit getuigenis nederig en dankbaar uit aan alle mensen. Deze boodschap is een boodschap voor de wereld. Het is de waarheid, bedoeld voor alle kinderen van onze Vader. Ruim driemiljoen leden van de Kerk overal ter wereld geven dit plechtige getuigenis. Heden ten dage brengen duizenden getrouwe zendelingen in alle landen deze uitermate belangrijke boodschap vrijelijk

over de gehele wereld. Jezus is de Christus, de Heiland van de mensheid, de Verlosser van de wereld, waarachtig de Zoon van God, onze Voorspraak bij de Vader.

Vandaag de dag geven twintigduizend zendelingen, als boodschappers van de waarheid, te zamen met de driemiljoen leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen — de Mormoonse Kerk — getuigenis van het feit dat God weder-

om vanuit de hemelen heeft gesproken, dat Jezus Christus wederom aan de mensen verschenen is, dat de opstanding werkelijkheid is.

Vandaag getuig ik tot u van de waarheid van de boodschap die zij verbreiden en ik spreek daarbij mijn plechtig getuigenis uit, in de naam van Jezus Christus. Amen

1 Marshall, Peter — geb. 1902 in Schotland, overl. 1949 in de V.S.

Wij zoeken voor onze „Drukkerei en Versandcentrale” in Frankfurt een

SECRETARESSE

met goede kennis van de Engelse taal.

U kunt hier in een goede positie in ons team samenwerken.

Schrijven aan:

Karl-Heinz Uchtdorf
D-6000 Frankfurt/Main
Eckenheimer Landstraße 262
Postfach 501070

Deze stele werd in 1941 in Izapa (Chiapas), in Zuidoost-Mexico, opgegraven. De afbeelding vertoont grote overeenkomst met de droom van Lehi (zie I Nephi 8).

De steen van Lehi

Terwijl Lehi en zijn gezelschap hun kamp hadden opgeslagen aan de oevers van de Rode Zee, in het dal van Lemuël, kreeg Lehi een zeer interessant visioen of droom. Hij zag een boom waarvan de vrucht uiterst begerlijk was. Ook zag hij een ijzeren roede lopend langs een pad dat naar de boom voerde, en naast het pad was een diepe afgrond. Aan de andere kant stond een groot gebouw. (Zie I Nephi 8.) Lehi's zoon, Nephi, ontving nadien een visioen waarin hij meer te weten kwam omtrent de betekenis van hetgeen zijn vader had gezien. (Zie II Nephi 11-15.) De boom stelde Gods liefde voor, terwijl de roede Zijn woord symboliseerde dat, als men zich er standvastig aan hield, hen zou voeren naar de plek waar zij konden genieten van de vruchten van het Evangelie. Het grote gebouw was een afbeelding van de hoogmoed.

Lehi zag verschillende groepen mensen in zijn droom. Een groep (I Nephi 8:31-33) zocht enkel materialistische doeleinden; sommigen bereikten hun oogmerk, terwijl anderen verloren gingen. Een andere groep (I Nephi 8:21-23) beweerde geestelijke oogmerken te hebben, maar door gebrek aan stevig houvast in het geloof, gingen zij verloren in de mist van verleiding. Anderen (I Nephi 8:24-28), met het woord van God als hun gids, konden hun doel bereiken, maar vielen af door wereld-

se zorgen en volhardden niet tot het einde. Zodoende leerde Lehi het belang van volharden in geloof tot het einde, om deel te hebben aan de vruchten van Gods liefde, waarvan de grootste het eeuwige leven is. (Zie Leer en Verbonden 14:7.)

Over deze bijzondere kanalen van openbaring heeft ouderling James E. Talmage geschreven: "Visioenen en dromen hebben in iedere bedeling van het priesterschap een middel gevormd om tussen God en de mensen contact te maken." 1)

Het oude Amerika heeft opnieuw een vluchtige blik verschaft op Lehi's visioen of droom van de boom des levens. In 1941 hebben archeologen een stele of stenen gedenkteken opgegraven te Izapa, Chiapas, in Zuidoost-Mexico. Het gedenkteken is ruim 3 m hoog, ruim 1½ m breed en 61 cm diep. Archeologen hebben het "Stele 5" genoemd, en hebben in 1943 voor het eerst een beschrijving ervan gepubliceerd. Dr. M. Wells Jakeman van de Archeologische afdeling van de Brigham Young Universiteit werd getroffen door de overeenkomst tussen de afbeeldingen op deze steen en het verslag van de ervaringen van Lehi. Hij heeft deze gelijkenissen besproken in diverse boeken en artikelen. 2) In 1958 maakten de archeologen van de Brigham Young Universiteit een afgietsel van de steen en nu wordt een kopie op ware grootte van Stele 5

tentoongesteld op de archeologische afdeling aldaar.

De bijgaande kaart, overgenomen van een tekening van Dr. Jakeman, illustreert de hoofdprunten van het beeldhouwwerk op de stele. Het centrale punt is de boom, waaromheen zich zes figuren bevinden. Men ziet een oude man (1) in een houding van aanbidding en aandacht. De figuur die achter hem zit houdt een besneden embleem boven het hoofd van de oude man, een krokodil symboliserend (2), hetgeen in de oud-Amerikaanse traditie dikwijls een diersymbool is voor de "grote vader" die zich, naar men veronderstelt, met zijn gezin in het land had gevestigd na een legendarische "grote overstroming", en die beschouwd wordt als de eerste voorvader van de vroegere bewoners van Guatemala. 3) Voorts is een opvallende trek in deze naamglyfe een grote kaak; de Hebreeuwse plaatsnaam *Lehi* wordt omschreven als *kaak*, *kaakbeen* of *koon*.

Achter de oude man staat een vrouwelijk figuur (3). 4) Haar bewerkte hoofdtooi komt overeen met zeer oude voorstellingen van vorstelijke personen van het oostelijk halfrond; men zou in gedachte kunnen houden dat Sariahs naam "vorstin van Jehova" betekent. 5) Nog een grote figuur (4), wiens lichte baard waarschijnlijk zijn jeugdigheid aanduidt, is blijkbaar aan het schrijven. ►

De toonbank van het distributiecentrum te Luik zal bij het verschijnen van dit nummer zijn laatste diensten bewezen hebben.

Coördinatie – het sleutelwoord voor de zich uitbreidende Kerk

De behoefte aan de coördinatie van de kerkelijke activiteiten werd al tien jaar geleden door de leiders gevoeld. Dat resulteerde toen in het instellen van de Raad voor de Coördinatie met zijn diverse comité's. Nu, begin 1972, is er weer een grote organisatorische stap gedaan. De veranderende tijdsomstandigheden en de fenomenale groei van de Kerk in verschillende gebieden van de wereld zijn er de oorzaak van. De hiernaast geschetste nieuwe organisatie heeft het ons bekende Kerkelijk Vertaalbureau in zich opgenomen.

Onder de afdeling van broeder Carr valt dus het Kerkelijk Vertaalbureau (daarbij

inbegrepen het drukken en distribueren van het materiaal). Als onderafdeling voor Europa treffen we aan: Irvin B. Nydegger, manager voor Europa in Salt Lake City, Karl-Heinz Uchtdorf, directeur voor continentaal Europa in Frankfort aan de Main, Poul Stolz, opziener van de acht vertaalbureaus in Europa, en Kurt Voss, leider van het distributiecentrum te Kopenhagen, en Peter Morley, directeur van de drukkerij en het distributiecentrum te Manchester. Frankfort aan de Main gaat drukken voor alle acht niet-Engelstalige gebieden in Europa en distribueren voor Duits, Italiaans, Nederlands en Frans, Kopenhagen distribueren voor

Fins, Zweeds, Noors en Deens, Manchester gaat drukken en distribueren voor Groot-Brittannië, Luik verdwijnt van het toneel.

De leden in der Nederlandse Zending en de Hollandse Ring zullen binnenkort instructies ontvangen voor de behandeling van bestellingen door Frankfort aan de Main. Velen zullen met weemoed aan Luik terugdenken, maar zij zullen spoedig ondervinden dat Frankfort zich ten doel gesteld heeft een waardige — zelfs betere — opvolger te zijn.

Het verslag van deze droom werd opgeschreven door Nephi, die in het Boek van Mormon wordt beschreven als „nog zeer jong, doch niettemin groot van gestalte.“ (1 Nephi 2:16.) Op deze voorstelling lijkt zijn hoofd-tuol heel erg op die van de Egyptische graangod Nephi. (6) Ogenschijnlijk wordt de jonge man bijgestaan door een andere (5), die misschien overeenkomt met Sam in het Boek van Mormon. Tot slot zijn er nog twee anderen (6 en 7), dichter bij de oude man, hetgeen misschien hun anciënniteit in het gezin aangeeft; tegelijkertijd echter hebben zij de rug

naar de boom toegekeerd, wat misschien hun afwijzing symboliseert van hetgeen door de boom wordt voorgesteld. 7) De overeenkomst met Laman en Lemuel is duidelijk. Een van de kenmerken op het oorspronkelijke beeldhouwwerk is een diepe rechte groef (8), die een uitbeelding zou kunnen zijn van de ijzeren roede.

1 James E. Talmage, „De artikelen des geloofs“, 2e Nederlandse uitgave, blz. 228.

2 Zie „Izapa Stela 5 and the Book of Mormon“, door M. Wells Jakeman, The Instructor, december 1961, pag. 410. Voor meer details zie „Stela 5, Izapa, as the Lehi Tree-of-Life Stone; a reply to Recent

Attacks“, door M. Wells Jakeman, Newsletter of the S.E.H.A. No. 104, november 27, 1967, pag. 2-11 (gepubliceerd door het Department of Archaeology, Brigham Young University).

3 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico (A Major Archaeological Discovery of the New World); Department of Archaeology, Brigham Young University, Provo (Utah) 1958, pag. 23. (Dit werk wordt niet meer gedrukt, maar is beschikbaar in bibliotheken.)

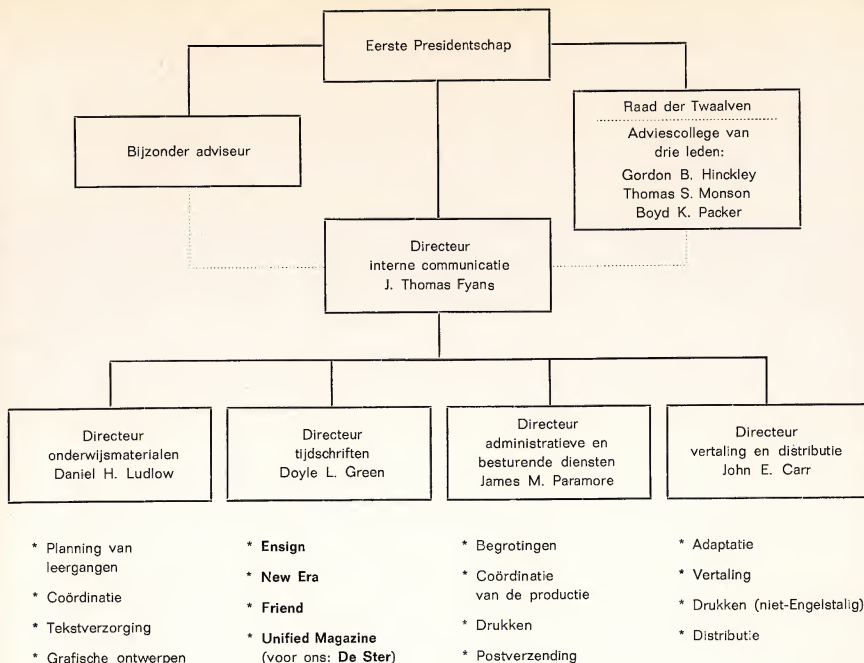
4 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 32, 33.

5 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 37.

6 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 40.

7 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 58.

8 M. Wells Jakeman, Stela 5, Izapa, Chiapas, Mexico, pag. 58.

OP HET LAETSTE OORDEEL, MT. 25

*De Heer, om laegh bespot, sal noch, tot troost der vromen,
In hooge heerlijkheydt op 't laetst' ten oordeel komen.
Elck wacht dan, nae sijn werck, of blyschap of ellend:
En 't end dat yeder krijght sal wesen sonder end.*

Reinier Anslo

